

# DIARI DE SESSIONS

---

## DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

---

VI legislatura

Període entre legislatures



Sèrie D - Número 7

Dimarts, 30 de setembre de 2003

### Diputació Permanent

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessions núm. 9 i 10

#### Í N D E X

Sessió núm. 9

**Proposta de resolució**

per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 24/2003, de 10 de juliol, de la vinya i del vi (tram. 212-00020/06) (p. 3)

Sessió núm. 10

**Compareixença**

del conseller d'Economia i Finances per a informar sobre les mútues Norton Life, Caja Hipotecària Catalana Mutual SA, i Personal Life amb relació a la crisi d'Eurobank (tram. 255-00247/06) (p. 10)



## SESSIÓ NÚM. 9

La sessió s'obre a les deu del matí i onze minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat dels membres de la Mesa de la Diputació Permanent Sr. Higin Clotas i Cierco, vicepresident primer; Sra. M. Dolors Montserrat i Culleré, vicepresidenta segona; Sr. Isidre Gavín i Valls, secretari primer, i Sr. Ernest Benach, secretari segon. Assisteixen la Mesa l'oficiala major i el lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Hi són presents les diputades i els diputats Sr. Camp i Batalla, Sr. Camps i Rovira, Sr. Casas i Bedós, Sr. Macias i Arau, Sr. Micaló i Aliu, Sr. Millo i Rocher, Sr. Orriols i Sendra i Sra. Sanabra i Villarroya, pel G. P. de Convergència i Unió; Sra. Duch i Plana, Sra. Geli i Fàbrega, Sr. Joaquim Nadal i Farreras, Sr. Siurana i Zaragoza, Sr. Vallès i Casadevall i Sra. Valls i Llobet, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sr. Fernández Díaz, pel G. P. Popular; Sr. Carod-Rovira, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Sr. Ribó i Massó, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds.

També són presents en aquesta sessió els diputats Sr. Carnicer i Vidal, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i Sr. Ridao i Martín, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya.

## ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Proposta de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 24/2003, de 10 de juliol, de la vinya i del vi (tram. 212-00020/06). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació de la proposta d'interposició de recurs d'inconstitucionalitat (Proposta de resolució: BOPC, 460, 11).

## El president

S'obre la sessió.

Proposta de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 24/2003, de 10 de juliol, de la vinya i del vi (tram. 212-00020/06)

Comença la sessió d'aquesta Diputació Permanent, que ha sigut convocada a petició del Grup Parlamentari Esquerra Republicana i del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds perquè sigui sotmesa a votació la proposta d'interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 24/2003, de 10 de juliol, de la vinya i del vi. Aquesta sessió, d'acord amb el Reglament, té l'únic punt de l'ordre del dia, i el debat es regirà pels articles 141 i 142 del Reglament.

Ara poden prendre la paraula els grups que han presentat la proposta, i té, per tant, en primer lloc la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Carod-Rovira.

## El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. El nostre Grup Parlamentari va presentar aquesta iniciativa en aquesta Diputació Permanent convençuts que, un cop més –i ja en portem unes quantes en aquesta legislatura–, tenim a les mans

un dictamen del Consell Consultiu que aprecia la inconstitucionalitat d'un seguit d'articles d'una llei estatal, en aquest cas la Llei 24/2003, de 10 de juliol, de la vinya i el vi, un sector que és important, emblemàtic i destacat en l'economia del nostre país. Concretament, el Consell Consultiu considera que els articles de la Llei dictaminada enumerats en les conclusions primera i segona del seu Dictamen no es poden qualificar com a legislació bàsica estatal perquè, d'una lectura conjunta tant de la Constitució com de l'Estatut d'autonomia de Catalunya –del bloc constitucional, doncs–, se'n desprèn que l'Estat s'extralimita i entra a regular matèries, envaeix matèries que no li corresponen, sinó que pertoquen a la Generalitat de Catalunya.

Més enllà de les interpretacions jurídiques concretes, que queden reflectides perfectament en el Dictamen del Consultiu, és segurament el moment d'extreure'n algunes valoracions de cara al futur.

En primer lloc, la primera és que l'actual majoria parlamentària, que dona suport des de les Corts Generals al Govern de l'Estat, fa un ús expansiu –i sense prendre's la molèstia de justificar-ne motivadament la necessitat– del títol competencial establert a l'article 149.1.13 de la Constitució, que, com se sap, atribueix a l'Estat la competència exclusiva sobre bases i coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica. Aquest ús indiscriminat d'aquesta competència es fa servir per intervenir en una multiplicitat de sectors materials que, com el cas de què ara parlem, la vinya i el vi, són competència teòricament de la Generalitat.

Fruit d'aquesta estratègia de política legislativa estatal, en resulta que els articles 12.1.4 i 12.1.5 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, atributius, respectivament, de la competència exclusiva de la Generalitat en matèria d'agricultura i denominacions d'origen respectivament, no tenen realment l'abast que en la voluntat dels redactors de l'Estatut de l'any 1979 se'ls volia donar, ja que a partir de la doctrina denominada «de la constitució econòmica», elaborada pel Tribunal Constitucional, aquestes matèries, i moltes altres, considerades per l'Estat com a sectors productius integrants de l'activitat econòmica vinculats a l'objectiu d'unitat de mercat espanyol..., a través de la legislació bàsica es redueixen les potestats de la Generalitat, pràcticament, a un àmbit residual i de simple execució, sense cap marge efectiu per adoptar una política catalana pròpia i característica en aquesta matèria.

La tercera reflexió ens porta a denunciar, un cop més, que l'Estat intenta aprofitar l'adaptació del dret comunitari al dret intern estatal per reassumir competències autonòmiques. Com recorda el Consell Consultiu en aquest cas, però que és extrapolable a altres lleis dictaminades anteriorment, els estats membres poden complementar la normativa europea i regular els aspectes deixats a la lliure determinació de cada estat, però sense valer-se de la normativa comunitària per alterar, com fa ara el Govern de l'Estat, el sistema intern de distribució de competències entre Estat i comunitats autònomes.

Com que, a més, la línia interpretativa del Tribunal Constitucional ha estat fins ara –i lamentablement res no fa pensar que pugui canviar en el futur immediat–

desproporcionadament decantada cap a les competències estatals, en perjudici de les competències que podien correspondre a les comunitats autònomes, podem concloure que, vint-i-quatre anys més tard, l'Estatut de 1979 ha perdut el significat originari del pacte entre l'Estat i Catalunya.

Atesa la falta de clàusules de garantia de la inviolabilitat de les competències pactades a favor del poble de Catalunya, la nostra voluntat queda desvirtuada per l'acció legislativa estatal i la jurisprudència patida, en el nostre cas, a través del Tribunal Constitucional. Sobre aquest organisme, d'altra banda, no ens podem estar de dir que està mancat de caràcter arbitral i equitatiu a l'hora de resoldre els conflictes entre l'Estat i les comunitats autònomes, començant ja per la seva designació, unilateralment reservada a institucions estatals, sense cap intervenció autonòmica, a diferència d'allò que ja preveia la Constitució republicana de l'any 32.

La devaluació del paper presumptament arbitral del Tribunal Constitucional s'accentua més pel desproporcionat retard en les seves resolucions –mitja dotzena d'anys entre el plantejament del conflicte i la sentència– i la intromissió sectària del seu president en el debat polític que no li correspon. A més, en les escasses sentències que no són favorables a l'Estat, el Govern de l'Estat actual promou deliberadament canvis legislatius que busquen esquivar per incomplir els efectes d'aquestes sentències, com és el cas de les sentències sobre ajudes econòmiques complementàries de caràcter extraordinari a favor dels pensionistes, o bé sobre la formació professional ocupacional.

Tot plegat justifica més que sobrerament la necessitat d'un canvi amb profunditat del vigent marc institucional, així com la presentació corresponent d'un recurs d'inconstitucionalitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. I ara, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Nosaltres ens vam decidir, junt amb Esquerra Republicana, a demanar la discussió sobre la possible presentació d'aquest recurs per raons elementals, però especialment perquè està revifant una actitud per part del Govern central de fer servir de forma reiterada «artilugis», al nostre entendre, inconstitucionals, que deformen el sentit de l'estat de les autonomies. Cada vegada més sentirem parlar d'*unidad de mercado*, *unidad de planificación*, sempre la *unidad*, que ja té característiques anacròniques que recorden cançons d'*unidad* que eren d'una etapa anterior.

Nosaltres considerem que ja fa molts anys, i amb altres governs d'altres colors de l'Estat, es va començar una tendència a l'abús de les bases, com va ser, al seu dia, la Ley de Bases de Régimen Local, que entra en detalls minuciosos sobre la vida dels nostres ajuntaments, però

com va ser també, una vegada dins de la Comunitat Econòmica Europea, avui Unió Europea, la retroacció de competències. O sigui, ens trobem amb uns governants més trempats que un gínjol, que, com si res, van deixant anar, cada vegada de forma més sovintejada, aquest tipus de mesures.

El Consell Consultiu és molt clar en el seu Dictamen sobre els aspectes inconstitucionals, per qualificar de legislació bàsica determinats articles o pel règim sancionador. Compartim les argumentacions sobre la competència exclusiva de la Generalitat en matèria d'agricultura; evidentment, amb totes les argumentacions que s'hi puguin acompanyar quan es tracta de temes que necessiten activitat econòmica general. Compartim l'argument del Consell Consultiu sobre la competència exclusiva de la Generalitat en matèria de denominacions d'origen. El mateix Tribunal Constitucional ha reconegut ambdós extrems, i, fins i tot en aquest segon cas, la filosofia de col·laborar per part de l'Estat hauria de ser subsidiària. És greu que això de subsidiari –com s'ha dit en sentències del Constitucional– hagi passat a bàsic. Per aquest camí aviat veurem com hi haurà una *ley de azufafas*, que en català se'n diu «tàperes»; o sigui, aniran a regular els aspectes més minuciosos, com deia abans, de la mateixa agricultura.

Però crido l'atenció d'aquest Parlament perquè hi ha una novetat important en aquesta Llei i en aquest Dictamen, i és el concepte de supraterritorialitat. Ara sí; això ja no és domini de Catalunya, és del supraterritori. El Consell Consultiu ens adverteix que per aquí es poden suprimir competències clares en benefici de l'Estat. *Ad absurdum* arribaríem a la situació que supraterritori ho és tot, i, per tant, fins i tot aquesta casa tindria poc sentit d'existir.

Per tots aquests motius, perquè no ens posin cap cortina, avui, al davant per amagar-nos les intencions, nosaltres plantejarem que aquest Parlament utilitzi els mecanismes normals, legals, per defensar l'autogovern de Catalunya.

Gràcies, president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per manifestar el seu posicionament, i en nom del Grup Popular, té la paraula la illustre diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, plantejar un recurs d'inconstitucionalitat sobre la Llei del vi i la vinya aprovada per les Corts Generals després de vuit anys d'estudi, debat i negociacions entre els representants dels diferents partits polítics, dels sectors econòmics vinculats al món de l'agricultura i, concretament, al vi, encaixant aquesta normativa estatal a la ja existent en comunitats autònomes que tenen competència exclusiva en algun d'aquests aspectes, i tot això fent-ho compatible amb la legislació europea del cas, presentar un recurs d'inconstitucionalitat –ho torno a dir– em sembla una mica arriscat davant un sector que té necessitat d'anar més enllà d'una nova discussió política.

Tenim davant nostre un dictamen del Consell Consultiu de la Generalitat de Catalunya que ens ve a dir que hi ha alguns punts de la Llei aprovada en les Corts Generals –i ho vull recordar aquí també– amb el suport de més del 95% de la cambra, i també amb el suport de Convergència i Unió d'aquest Parlament i del mateix Grup Popular, que poden envair competències legislatives que en aquest sector té la Generalitat. Fa referència concreta als articles 22, 23, 25, 27 i del 37 al 45. Les discrepàncies afecten la decisió dels vins amb denominació d'origen i els vins amb denominació d'origen qualificat, els consells reguladors de les denominacions d'origen, les seves funcions i competències i els aspectes sancionadors amb caràcter general i sense una minva de la capacitat sancionadora que es preveu per a Catalunya en la Llei d'ordenació vitivinícola aprovada en aquest Parlament el juliol del 2002.

És cert que l'Estatut d'autonomia de Catalunya, en el seu article 12, punt primer, apartat 4, atribueix la competència exclusiva de la Generalitat en matèria d'agricultura i ramaderia, d'acord amb les bases i l'ordenació de l'activitat econòmica general i la política monetària de l'Estat. És en aquest punt i en la repercussió que la Llei aprovada per les Corts Generals tindrà en el consumidor i sobre un dels sectors cabdals de la indústria agroalimentària espanyola i catalana on fonamentaré el meu vot en contra de la proposta d'Esquerra Republicana de Catalunya i d'Iniciativa per Catalunya Verds de presentar recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei del vi i la vinya, del juliol del 2003.

Una administració, en aquest cas la Generalitat, té els mecanismes adients, dintre del marc legislatiu espanyol, per defensar-se de la invasió de competències de les altres administracions públiques, tant de l'Estat com dels ens locals. El Tribunal Constitucional, al llarg de la seva existència, s'ha demostrat com una eina necessària per garantir la capacitat normativa dels diferents parlaments autonòmics; en concret, en matèria d'agricultura i ramaderia hi ha suficient jurisprudència que sentència l'exclusivitat de la Generalitat, però sempre fent esment de la fixació de les polítiques d'activitat econòmica general, que són competències exclusives de l'Estat.

Quan es tracta de regular un sector de la importància econòmica arreu de l'Estat, com és el de la vinya i el vi, és de sentit comú fixar uns mínims, primer per adequar-se a la normativa europea, que, vostès ho saben, és inflexible en temes agrícoles, i especialment en aquest sector. Però també, i de forma egoista, pel que fa al mateix sector a Espanya, actualment tenim 1.200.000 hectàrees de producció del vi i la vinya, som el primer país del món en superfície vitivinícola, som el tercer del món en hectolitres i dels pitjors en la producció en rendiment de quilos per hectàrea. Catalunya és primer productor de l'Estat espanyol de vi amb denominació d'origen; és també el primer sector de l'agroindústria catalana en valor econòmic de les exportacions, i representa el 18% de la facturació del sector vinícola espanyol.

Davant d'aquestes dades, un s'ha de preguntar si la seva repercussió en l'economia de l'Estat no necessita una regulació de mínims, que mantingui certa coherència

amb les polítiques de producció. I això, senyores i senyors diputats, és el que fa la Llei del vi i la vinya de l'Estat, aprovada el juliol d'enguany.

Un exemple clarificador d'aquesta necessitat: la denominació «cava», que deriva majoritàriament de Catalunya, té un àmbit estatal perquè es produeix en d'altres comunitats i la seva normativa és comuna a tots els productors. Realment envaeixen competències exclusives de la Generalitat a l'hora d'establir uns mínims que donin garanties als consumidors del que s'està produint en les nostres caves?

En aquest punt voldria afegir una reflexió sobre la importància de la Llei del vi i la vinya. Ha de ser com una mena de constitució per al sector vitivinícola espanyol, i especialment positiva per a la seva expansió comercial arreu del món. La Llei, igual que l'aprovada pel Parlament de Catalunya fa poc més d'un any, sorgeix de la necessitat d'adequar la normativa legal i les relacions del sector amb l'Administració per tal de millorar la qualitat i els sistemes de producció, i per això hi han participat la immensa majoria dels sectors que tenen relació amb el vi i la vinya, tant de la part agroalimentària com de la indústria auxiliar, que també tenen quelcom a dir.

S'acaba amb un buit legal existent. No és el mateix moment polític i econòmic l'any 2003 que el 1970, data de l'anterior llei reguladora, ni tampoc és el mateix moment cultural respecte al vi i a la vinya ara que fa trenta-quatre anys enrere.

Em vull referir, en aquest apartat, a la importància que ha adquirit la cultura vitivinícola en el nostre país. Avui, gràcies a les pròpies empreses i a l'esforç fet pel sector en matèria de projecció a la societat dels seus productes, el vi és com la gastronomia: una cultura semblant a les altres.

La cultura del vi està basada, de forma molt especial, en la qualitat dels seus productes. Ningú és aliè, en aquesta Diputació Permanent, als esforços fets per les empreses del vi per millorar-ne la qualitat i adaptar-se a la demanda d'un mercat cada vegada més exigent com és l'espanyol, i adequar-se a un mercat europeu i mundial, on la competència és ferotge, en el millor dels casos.

L'esforç –permetin-me que faci un crit a favor dels agricultors– per millorar la qualitat del raïm –i dels productors a l'hora de produir millors vins– necessita una resposta adequada per part de les administracions públiques, no només amb reconeixements honorífics, sinó amb normatives que facin possible que funcioni el binomi qualitat de producte per al consumidor i benefici econòmic per als treballadors, empresaris del sector i pagesos.

Ara tenim l'oportunitat de donar resposta a aquesta demanda. La Llei del vi i la vinya de les Corts Generals, com la Llei d'ordenació vitivinícola del Parlament de Catalunya, han de ser dues eines de treball complementàries, sense que una envaeixi les competències exclusives de l'altra. I així és: la de l'Estat no envaeix cap competència de la Llei catalana.

És norma comuna en la Llei del vi i la vinya, com reconeix el mateix Consell Consultiu de la Generalitat,

que s'estableixi la premissa un cop consultades les comunitats autònomes, malgrat que després legisla en allò que és matèria bàsica, i aquesta Llei és bàsica en l'activitat econòmica general, com ja he dit.

L'article setè encara va més enllà, i reconeix una capacitat normativa de la Generalitat de Catalunya que ara no s'està exercint. Entrant en determinats punts específics, on el Consell Consultiu ha interpretat que pot haver-hi invasió de competències, és clar que es tracta d'una interpretació sobre la semàntica, que es pot entendre per la capacitat que té l'Estat de crear legislació bàsica i reguladora de l'activitat econòmica general.

La discrepància sobre els articles 22 i 23 de l'esmentada Llei no és tal, en tant que la Llei estableix, amb caràcter generalista, les condicions que han de complir els vins que s'inclouguin en una denominació d'origen. Aquest marge de generalitat permet actuar els òrgans competents de la Generalitat de Catalunya per establir la pròpia seva normativa, atenent, exclusivament, criteris propis sobre les denominacions d'origen de la seva comunitat.

L'article 25 fa referència a la regulació dels òrgans que gestionen els vins de qualitat produïts en una regió determinada. La competència és exclusiva de la Generalitat, però ens trobem amb un cas semblant. La normativa de la Llei es limita a aspectes tan generals que el que fan és preservar un mínim d'operativitat que permeti una millor gestió. No es contempla un model concret de gestió i fa referència continuada a les competències de l'Administració competent, en aquest cas, la Generalitat. Per tant, no envaeix, torno a dir, al meu entendre, cap competència de la Generalitat de Catalunya.

El mateix passa amb l'article vint-i-sisè de la Llei del vi i la vinya. La regulació que fa dels òrgans de gestió de les denominacions d'origen, en tots els seus apartats, permet una àmplia actuació de la Generalitat en la seva regulació. En el primer paràgraf de l'apartat 2, diu: «Deberán desempeñar al menos las siguientes funciones». Aquesta redacció de l'article estableix clarament la voluntat minimalista de la Llei davant les competències d'altres administracions, i estableix uns mínims que donin la uniformitat exigible a un sector que té un abast territorial d'àmbit estatal. Atesa la interpretació que en fa el Consell Consultiu, entenc que la Llei de referència no predetermina cap model específic d'òrgans de control, sinó que fixa les característiques que han de tenir per tal de garantir la qualitat dels vins. Vista l'arbitrarietat que podria existir en aquest punt, crec que això és bàsic a l'hora de fixar l'activitat econòmica i, per tant, correspon a l'Estat la seva competència.

Sobre el règim sancionador que es contempla en el títol tercer de la Llei del vi i la vinya de les Corts Generals, els preceptes esmentats en aquest títol són bàsics, ja que suposen un exercici lícit de la competència bàsica sobre la planificació de l'activitat econòmica que contempla la Constitució espanyola, sens perjudici de les accions sancionadores que es poden aplicar des de la pròpia legislació territorial en aquesta matèria. Tenim sovint la temptació d'oblidar que hi ha elements comuns que superen l'estricta àmbit territorial del nostre país.

És comprensible que un producte com el vi i la vinya tingui una legislació de mínims, ja que en alguns casos una mateixa denominació d'origen afecta diferents comunitats autònomes. S'imaginem vostès unes exigències de qualitat a Navarra, altres a la Rioja, i d'altres al País Basc? Estem davant d'un conjunt de normes reguladores del sector vitivinícola que el que fa, essencialment, és donar-li contingut a la necessitat de millora que ha experimentat aquesta indústria agroalimentària. És més, crec que en cap cas ha existit la voluntat d'envair competències entre les comunitats autònomes. En qualsevol punt de l'articulat es fa referència a consultes amb les administracions que tenen competències en el sector.

La Llei dona resposta a una necessitat del 80%, llei bàsica, trobar eines adequades per millorar la competència davant dels diferents mercats: espanyol, europeu i mundial. Per això és imprescindible uns mínims uniformes de qualitat, i això és el que tracta de garantir la Llei. Després, cada comunitat –en aquest cas la Generalitat de Catalunya–, en ús de la seva exclusivitat, pot establir aquests mínims allà on cregui més adient, en la recerca d'una major qualitat, si és necessari.

Quan tant es critica, en ocasions, els criteris d'uniformitat, en el cas d'un sector capdavanter en l'economia espanyola com és el vi i la vinya, s'havien d'establir uns mínims comuns per impedir qualsevol tendència autoproteccionista des de l'Administració, que incidís decisivament en el prestigi general del producte.

Avui, gaudim d'una cultura del vi que ha fet canviar molts dels costums del consum. L'exigència del consumidor ha de tenir la resposta adient dels productors; les administracions públiques han de dotar-los de la normativa que faci compatible aquest binomi de qualitat i competitivitat. És potestat dels legisladors aconseguir la coherència necessària per fer-ho.

Lamento, doncs, que aquest recurs d'inconstitucionalitat sigui motiu de debat perquè vostès, senyors d'Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds, el varen sol·licitar el 29 de juliol, precisament i estratègicament per si els podia ser útil per algun debat estiuenc. Mirin, mentre vostès plantegen el recurs del Dictamen, no hem sentit les veus dels viticultors, tampoc hem sentit les veus de les cooperatives, ni les de les entitats sindicals, ni les veus de les denominacions d'origen, ni tampoc la veu de les patronals. Que és que no tenen veu, o és que el debat i la preocupació del sector és una altra?

Avui, sincerament, escoltant, em sento lluny de la realitat del nostre poble i de les nostres vinyes, i dels nostres viticultors pagesos. Que no saben que a la verema d'enguany el preu del raïm és el més baix de tot l'Estat, mentre el cost de collir un quilo de raïm és entre deu i onze pessetes? Que no s'adonen que el raïm ha entrat en una fase d'agonia difícil de superar?

Si es pensen vostès, il·lustres senyores i senyors diputats, que amb aquest recurs la cosa anirà bé, s'equivocuen. Aquí, el convé és que el binomi del sector del vi i del cava i del viticultor funcioni i vagi bé, en preus i qualitat; en tot el que pugui beneficiar el manteniment de la vinya i del raïm, i aconseguir cada cop més que els

nostres productors siguin una referència de qualitat en el món. Així, aquí, el que cal és el treball seriós des de les taules de negociació que el Govern de la Generalitat ha de portar a terme amb els sectors, dins del marc de les seves pròpies competències. Seny i previsió de futur, no podem llençar per la borda cinquanta anys d'esforços compartits per totes les parts, quan han sigut cabdals per al desenvolupament del vi i la vinya. No pot existir un sector sense l'altre, i, al pas que anem, l'agonia del raïm i de pagès serà una realitat.

El nostre Grup Parlamentari, senyor president, no comparteix el Dictamen del Consell Consultiu, i amb aquest criteri serà el nostre sentit del vot: el vot en contra.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Senyor diputat, em demana la paraula?

El Sr. Ribó i Massó

Per contradiccions, senyor president.

El president

Per contradiccions. Té un minut.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, jo, malgrat el que diuen els metges, prenc tres i a vegades quatre gots de vi al dia, i m'aprecio de disposar d'una bodega collida pam a pam pel territori de Catalunya i de la resta de l'Estat. No puc acceptar tota l'argumentació que ha donat la senyora Dolors Montserrat de defensa del vi i dels pagesos del vi, com si Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds hi estiguéssim en contra.

M'agradaria cenyir-me al Dictamen del Consell Consultiu i a la legislació autonòmica de l'Estat.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies.

El Sr. Carod-Rovira

Sí, senyor president, també per contradiccions vitivinícoles. Jo faig més aviat cas de les recomanacions de l'OMS, no pas del conseller, amb qui després tindrem el goig de poder parlar, sinó de l'Organització Mundial de la Salut, que estableix en una copa diària de vi, o de cava, o de xampany, el consum regular. Procuo acollir-m'hi, i crec que aquí hem tret una mica el tema del seu camí habitual, en el sentit que no venim aquí a competir per veure qui avalua amb més intensitat la qualitat de les nostres produccions vitivinícoles, sinó per plantejar estrictament un tema que, a criteri d'alguns grups parlamentaris i a criteri del mateix Consell Consultiu, per majoria més que absoluta, l'Estat ha envaït amb els seus dictàmens i les seves lleis un terreny que no li correspon. Simplement això.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostès. Té la paraula, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, il·lustre diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Ferreras

Gràcies, senyor president. El nostre Grup Parlamentari votarà favorablement la interposició d'aquest recurs d'inconstitucionalitat per tres motius. Primer, perquè considerem que és una llei mal feta, o, simplement no prou ben feta. Segon, perquè entenem que conté alguna perversió no innocent, i, per tant, en algun punt, malintencionada respecte als nivells competencials del Govern de la Generalitat, i, tercer, perquè fem nostre el Dictamen del Consell Consultiu, que diu molt clarament que, contràriament al que deia la senyora Dolors Montserrat: «quedant preservats i salvaguardats, molt clarament, els aspectes que afecten les denominacions d'origen de caràcter supracomunitari, allò que fan els articles 22 i 23 no és dictar normes bàsiques de caràcter general que afectin la planificació econòmica del sector, sinó que dicten normes concretes i específiques que afecten la regulació de les denominacions d'origen». I per aquest argument tan tècnic i tan clar en el Dictamen del Consell Consultiu, nosaltres ens sumarem a la interposició del recurs, exactament igual com fa el Dictamen en allò que fa referència als articles 25 i 26, quan diu el Dictamen que aquesta Llei envaeix competències de la Generalitat en aspectes estrictament organitzatius del sector, que en el cas d'aquelles comunitats autònomes que tenen la competència exclusiva en el tema, no pot regular una llei estatal aquest aspecte.

I, en definitiva, jo crec que no traient ni d'un costat ni de l'altre aquesta Llei d'allò que l'ocupa, sent com és una llei que intenta afavorir un sector amb el qual estem tots d'acord, amb la verema ja feta aquest any, el desig que el sector prosperi i avanci és compartit, suposo, per tots els grups parlamentaris, i no en exclusiva pel Grup Parlamentari Popular, i allò que és qüestió és si tan estrictament com això aquells aspectes que per una qüestió de confusió entre bàsic per a la planificació econòmica general, o bàsic per a la denominació d'origen específica de cada comunitat autònoma, o les denominacions de cada comunitat autònoma, és una interferència i una intromissió en les competències del Govern de Catalunya.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, iniciaré aquesta breu intervenció fent una referència a la intervenció de la senyora Dolors Montserrat, perquè hom que l'escoltés que l'hagi escoltat, com segur que l'hem seguida tots els aquí presents, es pensaria que d'aquesta Llei aprovada en el Congrés de Diputats en depèn la salut i en depèn el futur de tot el sector vitivinícola, de la mateixa manera que ens ho va dir la senyora Dolors

Montserrat el dia en què vam aprovar la Llei de la vinya i el vi, aquí, al Parlament de Catalunya.

És a dir, molts dels arguments que ha utilitzat, doncs, també els ha tornat a utilitzar ara respecte a la Llei aquesta de l'Estat. Segurament que el sector el dia que va celebrar l'aprovació de la Llei del Parlament de Catalunya, per al sector va ser una dia molt més positiu que no pas el dia que es va aprovar aquesta altra Llei al Congrés de Diputats.

De la intervenció de la senyora Dolors Montserrat hi ha una conclusió que ens preocupa molt, perquè la filosofia d'aquesta ve a dir: escolti, això és una cosa tan important i d'àmbit territorial tan general que millor que hi hagi algú que tingui cura d'això. Per tant, arribaríem a la conclusió de dir: escolti, mentre hi hagi la denominació d'origen Espanya, ja n'hi ha prou. A aquesta conclusió es podria arribar de les paraules que ha dit la senyora Dolors Montserrat. De la mateixa manera que això, aplicat a l'autogovern en general..., podríem dir el mateix: escolti'm, mentre n'hi hagi un que ja pensi per tots, no fa falta que ens preocupem.

Llavors no entenem, de cap manera, per què el Tribunal Constitucional, en la Sentència que va fer l'any 95 d'un reial decret que regulava tot el tema de les denominacions d'origen i que va ser impugnat, aquest Reial decret..., el Tribunal Constitucional deia, fent referència a una sèrie d'articles d'aquest Decret que ara són reproduïts en els articles 22 i 23 d'aquesta Llei, deia: «És clar que aquests articles del Decret no representen normes bàsiques de planificació de l'activitat econòmica en el sector, sinó regles específiques destinades exclusivament a regular les bases a què han d'ajustar-se les denominacions d'origen i que, per tant, no poden ser d'aplicació a les comunitats autònomes que ja hagin assumit les competències exclusives sobre aquesta matèria particular.»

Això, d'alguna manera –ho recordava el senyor Nadal–, és el que diu el Tribunal Constitucional sobre aquesta matèria que regulen els articles 22 i 23, i, per tant, aquesta filosofia de dir: «Ecolti, com aquí hi han moltes denominacions d'origen, el millor que pot succeir és que algú se'n cuidi i fem una sola línia d'acció», doncs, és el que ens portaria al que deia abans, a una sola denominació d'origen, que podríem dir-ne «Espanya» i segur que llavors la senyora Dolors Montserrat estaria molt tranquil·la, però segur que el sector estaria molt preocupat, perquè si avui dia hi ha un element que hagi afavorit el sector vitivinícola de la manera que l'ha afavorit és precisament les denominacions d'origens singulars, les que s'han anat regulant, les que cada territori ha pogut vertebrar amb la seva especificitat, amb la seva terra, amb el seu sistema de conreu i la seva metodologia d'elaboració. Això és el que en els darrers anys ha fet que tot el sector vitivinícola agafés un nivell de qualitat que, d'alguna manera, ara s'intenta harmonitzar, s'intenta uniformitzar, i això és el que realment a nosaltres ens preocupa d'aquesta intervenció que s'ha fet fa un moment.

La Llei aquesta en qüestió quan va ser presentada al Congrés dels Diputats era una llei que pràcticament anul·lava la Llei del vi, que feia poc temps havia aprovat aquest Parlament. Aquí ens trobem en una situació

similar a la que ens vam trobar amb la Llei del drets del pacient i de la informació clínica. Algú diria: «Ecolti, però per què em diu ara això del testament vital o d'una altra llei?» Doncs perquè són lleis que legislativament parlant s'originen a Catalunya i després l'Estat ràpidament comença la seva funció de regulació per intentar anul·lar una normativa específica de Catalunya.

I l'actuació del nostre Grup Parlamentari a Madrid va ser des del primer moment intentar salvar la Llei aprovada pel Parlament de Catalunya, com així va ser la manera que..., el Consell Consultiu en el seu Dictamen diu, específicament diu, que la Llei aprovada pel Parlament no va quedar afectada per aquesta Llei aprovada al Congrés dels Diputats, i això –afegeixo jo– gràcies a les vint-i-vuit esmenes, vint-i-quatre finalment, que van ser defensades pel nostre Grup Parlamentari. Una d'aquestes esmenes –una d'aquestes esmenes– no va ser aprovada, més d'una, però concretament vull fer referència a una que qüestionava el caràcter bàsic que la disposició final segona donava en aquests articles que estem ara discutint. Aquesta esmena va ser rebutjada per la majoria parlamentària al Congrés dels Diputats i evidentment aquest article va ser, doncs, aprovat amb el text inicial.

És per això que quan la senyora Dolors Montserrat feia referència al vot favorable, el vot favorable no feia referència, ni molt menys, al caràcter bàsic d'aquesta disposició final segona que feia referència als articles 22 i 23, sinó als punts de la Llei que, d'alguna manera, havien quedat alterats per tal de salvar la llei catalana, com així ho reconeix el Consell Consultiu.

Per tot això, i coincidint amb alguns dels arguments, amb bastants dels arguments que s'han mencionat, que fan referència també al que diu el Dictamen del Consell Consultiu, concretament a l'ús expansiu que es fa de l'article 149.1.13 de la Constitució..., en tant que les bases per a l'activitat econòmica, doncs, és un calaix de sastre que s'utilitza per a moltes coses –pensem ara mateix en la nova Llei de ports–, també, d'alguna manera, també s'utilitza aquesta tècnica, doncs, per arribar a afectar competències nostres, o també, sense fer referència en aquesta disposició constitucional, la tècnica de la legislació bàsica expansiva també la podríem veure reflectida a moltes lleis que darrerament ha aprovat l'Estat, concretament la Llei de qualitat de l'ensenyament i tantes altres; la utilització que es fa del dret comunitari, en la línia que es deia abans de l'adaptació d'aquest a la normativa anterior, doncs, que certament altera el sistema de competències –és evident que això succeeix també en aquest cas–, i el concepte de supra-territorialitat, que també hi feia referència el senyor Ribó, que el Consell Consultiu posa de manifest.

Tots són elements que justifiquen sobradament que ja que el Tribunal Constitucional al seu moment va dictar una sentència que sobre aquest extrem que estem aquí qüestionant va dir que realment eren inconstitucionals les disposicions que havia pres l'Estat, doncs, ara que el mateix Tribunal Constitucional torni a dir el mateix en una llei que l'Estat torna a plantejar en els mateixos termes amb què havia plantejat i amb què havia sortit perdedor.

Gràcies, senyor president.

**El president**

Gràcies a vostès. Si no hi hagués cap més intervenció demanada, passariem ara a la votació corresponent. Els recordo que ha de ser per majoria absoluta, la qual cosa vol dir dotze vots o més d'aquesta Diputació Permanent, i la proposta de votació és la d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la disposició final segona de la Llei de la vinya i del vi.

Les senyores i els senyors diputats que estiguin d'acord a interposar aquest recurs d'inconstitucionalitat que aixequin el braç. Prego als senyors secretaris que comptin.

*(Pausa.)*

Les senyores i els senyors diputats que hi estiguin en contra?

Alguna abstenció?

Per tant, queda aprovat interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la disposició final segona de la Llei de la vinya i del vi per 20 vots a favor i 1 en contra.

D'aquí a cinc minuts iniciarem la següent sessió.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts d'onze del matí i cinc minuts.

## SESSIÓ NÚM. 10

La sessió s'obre a tres quarts d'onze del matí i onze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels membres de la Mesa de la Diputació Permanent Sr. Higini Clotas i Cierco, vicepresident primer; Sra. M. Dolors Montserrat i Culleré, vicepresidenta segona; Sr. Isidre Gavín i Valls, secretari primer, i Sr. Ernest Benach, secretari segon. Assisteixen la Mesa l'oficiala major i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Hi són presents les diputades i els diputats Sr. Camp i Batalla, Sr. Camps i Rovira, Sr. Casas i Bedós, Sr. Macias i Arau, Sr. Micaló i Aliu, Sr. Milló i Rocher, Sr. Orrisols i Sendra i Sra. Sanabra i Villarroya, pel G. P. de Convergència i Unió; Sra. Duch i Plana, Sra. Geli i Fàbrega, Sr. Joaquim Nadal i Farreras, Sr. Siurana i Zaragoza, Sr. Vallès i Casadevall i Sra. Valls i Llobet, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sr. Fernández Díaz, pel G. P. Popular; Sr. Carod-Rovira, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Sr. Ribó i Masó, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Assisteix a aquesta sessió el conseller d'Economia i Finances, Sr. Francesc Homs i Ferret, acompanyat del secretari general, Sr. Alfons Ortuño i Salazar, i del director general d'Assegurances, Sr. Jacint Boixassa i Solagran.

També són presents en aquesta sessió els diputats Sr. Carnicer i Vidal, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sr. Ridao i Martín, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Sr. Boada i Masoliver, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds.

## ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Compareixença del conseller d'Economia i Finances davant la Diputació Permanent per a informar sobre les mútues Norton Life, Caja Hipotecària Catalana Mutual SA, i Personal Life amb relació a la crisi d'Eurobank (tram. 255-00247/06). Conseller d'Economia i Finances. Substanciació.

## El president

S'obre la sessió.

Compareixença del conseller d'Economia i Finances per a informar sobre les mútues Norton Life, Caja Hipotecària Catalana Mutual SA, i Personal Life amb relació a la crisi d'Eurobank (tram. 255-00247/06)

Compareixença del conseller d'Economia i Finances davant la Diputació Permanent per a informar sobre les mútues Norton Life, Caja Hipotecària Catalana Mutual SA, i Personal Life amb relació a la crisi d'Eurobank. Té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Francesc Homs.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Francesc Homs i Ferret)

Moltes gràcies, honorable president. Senyores i senyors diputats, comparec davant d'aquest Parlament a petició pròpia per tal d'informar-los sobre la situació en què es troben les mútues Personal Life, Norton Life i Caixa Hipotecària, accionistes del banc Eurobank i de les

actuacions portades a terme pel Departament d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya.

Lamento que abans d'aquesta compareixença meva, en aquesta cambra, alguns grups, sense escoltar el Govern ni informar-se, ja van sentenciar, ahir, l'actuació del Departament d'Economia i Finances, i van donar una clara mostra de desconeixement del marc legal i dels procediments jurídics que obligatòriament s'han d'aplicar en situacions com la que ens ocupa.

Crec que és un mal estil de fer política el de sentenciar abans d'escoltar, el de desqualificar per erosionar l'acció del Govern sense voler comprendre la realitat de què es parla. La crítica a l'acció de Govern constitueix un element bàsic de la democràcia, però crec que aquesta crítica s'ha de fer sempre amb rigor jurídic i ajustant-se a la veritat.

No he tingut mai cap inconvenient a comparèixer davant d'aquest Parlament per informar de totes les actuacions portades a terme pel Departament d'Economia i Finances que dirigeixo. Així ho he fet en moltes ocasions. La transparència ha estat sempre un mòbil de la meua voluntat política en administrar les responsabilitats al front del Departament d'Economia i Finances. I així ha estat també en aquesta ocasió que avui ens ocupa.

Cap grup parlamentari d'aquesta cambra, que jo conegui i sàpiga –puc cometre alguna imprecisió–, fins al dia 26 de setembre en què vaig presentar la sol·licitud de compareixença, no havia formalment, doncs, demanat la meua presència en aquest Parlament. No obstant això, a petició pròpia, vaig convocar els portaveus econòmics dels grups parlamentaris a una primera reunió, el passat 1 de setembre, al Departament d'Economia i Finances, per informar-los de les actuacions realitzades. Posteriorment, vint-i-un dies després, torno a convocar els portaveus econòmics per fer seguiment de la situació, i avui, davant de tots vostès; en un mes, tres vegades a petició pròpia.

Per tant, no és veritat, com s'ha donat a entendre, que no tenia interès a comparèixer davant de tots vostès; ni molt menys, com també s'ha dit, que m'emparava en una votació, que mai s'ha realitzat, amb què el Partit Popular i Convergència i Unió evitaven que comparegués davant de tots vostès. No tinc res a amagar. És més, considero que el Departament d'Economia i Finances ha actuat en tot moment d'acord amb la Llei aprovada per aquest Parlament i amb tot rigor i celeritat.

Crec que els serveis de la Direcció General de Política Financera i de la Direcció General d'Assegurances i també els serveis jurídics del Departament d'Economia i Finances –és a dir, tots els professionals que configuren aquests equips en aquestes direccions generals i en aquests serveis–, han fet un ús correcte de les competències de supervisió sobre les tres mutualitats que ens ocupen, i s'han ajustat sempre amb tot rigor a la Llei i a la norma que regula aquestes funcions. És per això que els exposaré amb tot detall les actuacions que s'han dut a terme.

També considero que el Comitè Executiu del Banc d'Espanya ha adoptat les seves decisions sobre Eurobank, sempre també amb tot rigor, d'acord amb la Llei

d'aplicació. Per cert, el Comitè Executiu del Banc d'Espanya està format per persones proposades pels partits polítics i pel Partit Socialista, òbviament també, i no he sentit que aquest Partit ni el PSC reclami cap dimissió dels seus representants en el Comitè Executiu d'aquest banc.

Cal que tinguin present que la intervenció de l'Eurobank, el dia 25 de juliol d'aquest any, per part del Banc d'Espanya i de la Generalitat de Catalunya, no es porta a terme a instàncies de cap grup parlamentari d'aquesta cambra, ni a petició de cap institució pública i privada d'aquest país, ni tampoc s'ha fet, aquesta intervenció, sota la pressió de cap mitjà de comunicació. Són els òrgans supervisors i de control els que adopten aquesta decisió, i es dona a conèixer a l'opinió pública el que marca el final d'un llarg procés de supervisió i genera una reacció mediàtica d'impacte lògic en els ciutadans relacionats directament i indirectament amb aquestes institucions financeres.

Si no s'haguessin adoptat les decisions que s'han adoptat, i que després els explicaré, i d'altres que també, doncs, s'han adoptat i que no tindrè temps de precisar per no fer excessivament llarga la intervenció, els problemes previsiblement s'haurien agreujat molt més i les repercussions haurien estat més greus.

Potser algun grup parlamentari hauria volgut que les coses s'haguessin fet d'una altra manera. Malgrat que ho respecto, m'agradaria saber en quin moment i de quina manera. Ans al contrari, tot pot ser un joc de paraules. Sàpiguen que les actuacions que ha portat a terme el Departament d'Economia i Finances estan avui qüestionades i recorregudes, totes, davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. I, per tant, la funció supervisora i de control d'una entitat d'assegurances s'ha de fer en tot moment amb molt rigor, i ajustant-se en tot moment al marc legal vigent, perquè després aquestes decisions continuen els processos en els tribunals superiors de justícia de Catalunya.

La meua actitud de mantenir informats els portaveus econòmics d'aquesta cambra s'ha fet també extensiva a altres institucions que s'han interessat per aquesta situació. Jo mateix, junt amb altres càrrecs del Departament ens hem reunit amb els representants dels sindicats, Comissions Obreres i UGT, en diverses ocasions: el dia 1, el dia 9, el dia 22 i el dia 25 de setembre. A més, he celebrat també reunions informatives amb els representants de les entitats defensores dels consumidors, Ausbanc i Adicae, el passat 4 de setembre també, i amb col·lectius afectats, amb els mateixos afectats.

Avui crec que és just agrair-los, a tots ells, en aquest moment, la col·laboració que he tingut per part de tots i de l'actitud positiva que han adoptat en tot moment, ajudant l'Administració catalana a poder actuar amb la màxima precisió en defensa dels interessos de les persones afectades i dels mutualistes a partir del moment en què inspeccionem i intervenim aquestes entitats.

També, si m'ho permeten, els vull agrair la seva presència avui aquí i la dels mitjans d'informació, ja que em permeten donar-los una precisa i extensa informació sobre l'objecte que ens porta a aquesta sessió d'avui de la Diputació Permanent.

Quina és la situació? De què parlem? A què ens referim? Voldria, ara, dedicar uns minuts a exposar-los l'objecte de la reflexió i de l'actuació administrativa que ha portat la Generalitat.

De què parlem? Ens trobem davant de tres mutualitats de previsió social que configuren un conglomerat empresarial, conjuntament amb l'Eurobank del Mediterràneo i una vintena de societats limitades i anònimes dedicades fonamentalment als sectors immobiliari, de prestació de serveis i hostaleria.

Malgrat constituir un conglomerat empresarial, les competències de supervisió del banc i de les mutualitats corresponen a autoritats diferents, distintes: les de l'Eurobank corresponen al Banc d'Espanya i les de les mutualitats de previsió social, al Departament d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya.

En el nostre àmbit de competències, les tres mutualitats tenen avui, en aquests moments, els trets bàsics d'activitats següents: Personal Life té el 100% de les provisions tècniques –provisions tècniques és un concepte que es refereix al volum econòmic en què s'han d'ajustar les entitats per assegurar les prestacions a què estan compromeses. El 100% de les provisions tècniques són 73 milions d'euros i estan concretades en operacions de jubilació i exteriorització de compromisos amb empreses, signades entre les empreses i els representants dels treballadors. Gestiona operacions d'uns 167 prenedors i té com a beneficiaris a 3.293 treballadors.

Norton Life té el 79% de les provisions tècniques, són 48 milions d'euros en operacions d'assegurances col·lectives també idèntiques a les anteriors. Els prenedors, en aquest cas, són 96 empreses amb un nombre de 2.425 treballadors beneficiaris.

Aquestes operacions d'assegurança col·lectiva fetes per Personal Life i Norton Life estan invertides en actius, d'acord amb les pòlisses que s'han signat, i la seva estructura és un 35% en renda fixa, un 25 en primes pendents –per pagar encara per part de les empreses i, per tant, assegurades– i un 40% en crèdits i avals a societats immobiliàries per adquirir actius immobiliaris.

Les esmentades operacions d'assegurança col·lectiva no presenten, a data d'avui, incerteses ni riscos per als beneficiaris. Les primes s'estan pagant i les prestacions s'estan cobrant, amb l'excepció puntual d'una sola empresa que està, avui, en situació de suspensió de pagaments que està retardant el pagament de les primes que les empreses han de pagar al seu venciment, d'acord amb el contracte subscrit amb la mutualitat Norton Life. La manca de pagament d'aquestes primes d'aquesta empresa al seu venciment ha determinat la suspensió provisional del pagament de les corresponents prestacions per part de la mutualitat fins que el prenedor no pagui la prima.

Norton Life a més del 79% de les provisions matemàtiques en productes col·lectius com ja els he dit, el 21% restant està en operacions d'assegurança individual, fonamentalment *unit linked*, concretament 13 milions d'euros, en què per definició el risc de la inversió va a càrrec del prenedor. Té també algunes pòlisses complementàries de tipus d'interès garantit a tres anys, convingentment invertides també en renda fixa.

La tercera mutualitat és Caixa Hipotecària Catalana Mutua. Té el 100% de les seves provisions tècniques, 36 milions d'euros, en productes d'assegurança individual en la modalitat del *unit linked*, que és un producte que es comercialitza per a totes les companyies d'assegurances i per a totes les entitats financeres.

En el moment de la intervenció, el nombre total de mutualistes amb pòlisses *unit linked*, comercialitzades per Norton Life i Caixa Hipotecària, era de 2.476. D'acord amb les pòlisses signades pels prenedors, les primes estaven invertides en el 15% en renda fixa, el 4% en Eurobank, el 7% en crèdits i avals de societats immobiliàries i el 74% en accions sense vot a una empresa legalment constituïda a Luxemburg que es diu Excell Life.

Els actius que han de garantir totes les provisions de les tres mutualitats globalment, és a dir, al voltant de 170 milions d'euros... Estem parlant de tres mútues que globalment, doncs, les seves provisions representen 170 milions d'euros, el conjunt dels actius hi són, els actius materialitzats per a aquestes inversions hi són, i s'estructuren amb la següent composició: 34% dels actius estan en renda fixa en el mercat financer, per tant, cap risc, estan en institucions financeres del mercat; el 34% dels actius estan a Excell Life amb accions, amb obligacions emeses al mercat borsari a Luxemburg i amb accions sense vot emeses per la mateixa empresa; de les quals, de tot aquest 34, un 21 és també renda fixa; el 28% dels actius restants són actius immobiliaris, i el 4% és amb dipòsit i accions a Eurobank. Per tant, de tots els actius de les tres mútues, l'únic actiu que està afectat en la crisi del Banc representa en valor un 4%.

D'aquesta composició, el Departament d'Economia i Finances ha donat instruccions per recuperar el risc situat a Excell Life, a Luxemburg, i actualment s'està executant, i ja s'han retornat més de la meitat de les inversions com els informaré més endavant.

Així mateix, respecte a les inversions immobiliàries, que és aquest 28%, s'ha demanat una auditoria externa a una empresa d'auditoria especialitzada en el sector d'assegurances per tal de conèixer la seva qualitat, la qualitat d'aquests actius immobiliaris, i contrastar el valor de mercat d'aquests actius i assegurar la seva adequada realització.

Pel que fa al 4% en dipòsits i accions d'Eurobank, el Banc d'Espanya ja ens ha informat de la recuperació de la totalitat dels dipòsits, no sent així per la part, diguem-ne, de les accions del banc; per tant, la meitat del risc a Eurobank, ens ha comunicat, el Banc d'Espanya, de la seguretat del retorn.

Per això, amb les dades exposades, i si no apareixen passius ocults, avui no coneguts, no hi ha avui una situació de crisi financera de les mutualitats. No estan en pèrdues, sinó que presenten una situació en què existeixen els actius suficients com per fer front als compromisos contrets per les mutualitats en tots els seus productes. Especialment, hi insisteixo, pel que fa als productes d'assegurament col·lectiu que fa referència a més de cinc mil set-cents treballadors avui a la nostra societat.

Aquesta conclusió no impedeix, no obstant, detectar i obligar a corregir les infraccions administratives d'acord amb la normativa d'assegurances que es puguin haver produït per ús d'actius no aptes per la cobertura de provisions tècniques, o de reduir concentracions excessives en actius aptes per a aquesta cobertura, com va posar de relleu la inspecció, en el seu moment, i que va motivar en el seu dia, d'acord amb el que diu la Llei, l'adopció de mesures de control especial per part de la Generalitat de Catalunya, correctores per assegurar la rectificació d'aquelles situacions irregulars.

La situació de les mutualitats, que culmina amb la seva intervenció administrativa, no deriva, per tant, de la situació economicofinancera de les mateixes mutualitats, sinó de l'incompliment per part d'aquestes, i dels seus administradors, de les resolucions adoptades prèviament per la Generalitat de Catalunya, així com per l'impacte que la crisi d'Eurobank pot tenir sobre aquestes mutualitats, atès que aquestes tenen el 12,2% de les accions d'aquest banc.

Tinguin present que el Banc d'Espanya detecta en l'Eurobank dèficit crònic de recursos propis, pèrdues en l'any 2001 per valor de 4 milions d'euros i en el 2002 per valor de 8,5 milions d'euros, i manca d'informació, administrant un procés d'inspeccions reiterades, primer, i adoptant la intervenció, després, d'aquesta entitat bancària, quan dona clara mostra d'incapacitat per superar la seva situació de dèficit i comunicant aquesta situació al Departament d'Economia i Finances en aplicació del principi de coordinació.

En canvi, en les tres mutualitats la situació és diferent. La Direcció General competent del Departament d'Economia i Finances observa, l'any 2001, un increment notable de les provisions tècniques en Personal Life i Norton Life –no encara en Caixa Hipotecària, perquè en aquell moment pràcticament era inexistent–, i atribueix a les mutualitats el caràcter de grup d'entitat que constitueix una unitat de decisió. Aquestes entitats no estaven en pèrdues ni l'any 2001, ni l'any 2002, ni l'any 2003, ni estaven deixant de complir les seves prestacions a tots els treballadors a qui assegurava complement de pensions. Per això, malgrat que la situació de les mutualitats no era equiparable a la de l'Eurobank, la sotmet a partir del 29 de juny del 2001 la Generalitat de Catalunya a inspecció i a procediment de supervisió, que acaba el 10 de maig del 2002.

A partir d'aquesta inspecció i les accions de supervisió iniciades el 29 de juny del 2001, el 10 de maig del 2002 s'adopten mesures de control especial que obligaven les mutualitats a retirar dipòsits a l'Eurobank, a vendre les accions de l'Eurobank i a cancel·lar els avals a les societats filials, és a dir, els obligava a desconcentrar risc. Posteriorment, també s'aprova un pla de rehabilitació que obliga a desconcentrar també riscos entre les tres mutualitats i l'Eurobank. En aquell moment, l'any 2001, el volum del risc concentrat en el perímetre de tot aquest grup estava situat al voltant del 36%. Avui, amb la crisi i amb la suspensió de pagaments, només hi ha una afectació del 4% de l'actiu, de tot el perímetre de l'actiu, i de les provisions tècniques de totes tres mutualitats. Aquest passar del 36 al 4 ha estat el procés d'una acció de supervisió constant i progressiva per anar obli-

gant les entitats a retirar dipòsits i a cancel·lar, diguem-ne, actuacions que s'havien fet dintre del grup.

Així, ho repeteixo, a conseqüència del Pla de rehabilitació imposat pel Departament d'Economia i Finances, el risc de les mutualitats amb l'Eurobank ha baixat del 36% de les provisions tècniques d'aleshores al 4% avui i s'han completat els procediments d'informació que s'han aplicat en els prenedors de les pòlisses dels *unit linked*.

Com els explicaré amb tot detall més endavant, el Departament d'Economia i Finances ha exercit les competències de supervisió de forma precisa i rigorosa, i ha fet possible la protecció màxima dels interessos dels mutualistes i la viabilitat d'aquestes entitats, perquè la nostra funció de supervisió ha de conduir sempre a garantir la viabilitat de les entitats. Tinguem present que ens estem referint a unes mutualitats el 70% del passiu de les quals es destina a pagaments de complements de pensions i prejubilacions contractats per empreses públiques i privades de tot l'àmbit de l'Estat, cosa que fa absolutament encara més necessari adoptar les decisions de supervisió amb el màxim rigor i fonament jurídic. De no haver-se fet així avui aquestes entitats podrien tenir problemes financers addicionals més greus.

L'alarma generada per la situació de la crisi del banc, especialment després de presentar-se en suspensió de pagaments el 14 d'agost del 2003, ha provocat, lògicament, peticions de devolució, reclamacions i sollicituds de rescat de pòlisses d'assegurances individuals *unit linked*, que són els productes individuals. Totes aquestes reclamacions s'han atès, fins al punt que avui totes les peticions de devolució han estat complertes i totes les reclamacions que s'han plantejat s'han, diguem-ne, contestat. Per altra banda, el ciutadà que té productes individuals té el dret de rescatar el seu producte de contracte d'assegurances d'acord amb la llei, i els rescats dels *unit linked* a què tenen dret els ciutadans s'han fet tots efectius en aquests moments per les mutualitats i han retribuit les inversions amb els seus corresponents interessos, i la resta, que avui encara s'estan gestionant, s'abonaran al llarg dels propers dies i no hi ha cap dificultat que es paguin i s'abonin aquests rescats de productes individuals que es puguin plantejar.

Des que s'aplica la intervenció d'Eurobank i des del moment en què s'adopta la decisió d'intervenir totes tres mutualitats, així com en el moment actual, atesa l'alarma que genera la crisi de l'Eurobank, lògica per altra banda, i tal com he pogut informar els portaveus econòmics dels grups parlamentaris en diverses ocasions, crec que ningú no dubta que la protecció dels mutualistes, i en particular dels prenedors d'assegurances individuals i collectives, a partir del moment de la crisi ha estat extrema i es poden considerar adequadament garantits els seus interessos i drets. I les mesures especials de control adoptades per l'Administració, l'exigència del Pla de rehabilitació, les inspeccions adoptades i la mateixa intervenció, han estat proporcionades a la finalitat pretesa i a la realitat dels fets, que, ho reitero, no deriven d'una situació de desequilibri financer de les mutualitats.

No obstant això, alguns diputats han dubtat de la rigorositat del procediment utilitzat i de la coordinació amb

les autoritats supervisores, i és per això que amb tot detall crec que ara és la meua obligació explicar-los a continuació quines han estat les actuacions administratives realitzades i quines han estat les accions de coordinació amb les autoritats supervisores, per tal d'explicar-los que les decisions que s'han adoptat per part del Departament d'Economia i Finances s'han pres en tot moment de forma fonamentada, cenyida amb tot rigor a l'ordenament legal avui vigent. Estem en un estat de dret, i les funcions supervisores no poden ser discrecionals ni preses sense suficient fonament jurídic contrastat. Han de ser en tot moment necessàriament reglades i motivades, i han de respectar les garanties dels sotmesos al procediment de supervisió. I això és el que hem fet. Tinguin present que totes les decisions que hem interposat estan avui al Tribunal Superior de Justícia.

El 29 de juny del 2001 comença l'acció inspectora del Departament d'Economia i Finances. La Direcció General de Política Financera va ordenar iniciar una inspecció a totes tres mutualitats per tal de conèixer la seva situació financeropatrimonial i el seu estat de solvència. Aquestes resolucions es van prendre en compliment dels criteris del Pla d'inspecció presentats per la Subdirecció d'Inspecció per a l'any 2001. Atesa quina raó? Per què iniciem aquella actuació? Perquè detectem l'increment en el volum d'activitat per part de Personal Life i Norton Life, i detectem el caràcter de grup d'entitats que constitueixen una unitat de decisió que es pot atribuir a totes tres mutualitats.

En efecte, les provisions tècniques de Personal Life, de Norton Life, van créixer i es van doblar l'any 2001 en relació amb anys anteriors. Quant a Caixa Hipotecària Mutua l'inici real de les seves activitats, doncs, pràcticament, doncs, va ser posteriorment. Penseu que el 30 de desembre del 2000 tan sols tenien per a provisions tècniques 500 euros, 586 euros.

Les actuacions inspectores que es van desenvolupar entre els dies 12 de juliol i 28 de setembre duren el termini estrictament precís que avui diu l'article 72.7.e de la Llei 30/1996 per comprovar els comptes tancats el 31 de desembre del 2000, presentats dintre de termini, després del 30 de juny, per les entitats inspectores. Per tal de complementar les actuacions inspectores es va contractar per la Direcció General de Política Financera un informe especial a Ernst & Young sobre la situació de totes tres mutualitats, que va venir a ratificar les conclusions a què havia arribat la mateixa acció de la Inspecció de la Generalitat. Com a conseqüència d'aquestes actuacions, de l'acció inspectora i de la ratificació de l'informe d'Ernst & Young, es va aixecar un acta d'inspecció. Per tant, es va actuar, es va aixecar un acta d'inspecció, i el contingut de l'acta d'inspecció coincidia amb les recomanacions que feia l'informe portat per Ernst & Young, que recomanava l'adopció de normes de control especial. Aquesta acta va ser notificada a cada una de les mutualitats el dia 14 de novembre del 2001, i d'acord amb el que determina l'article 8 de l'Ordre del 28 de març de 1998 sobre inspecció administrativa de les mutualitats, que és el que regula el procediment, i se'ls va atorgar un termini de quinze dies perquè poguessin presentar-hi les al·legacions, com és legal i preceptiu fer.

No és veritat, doncs, com s'ha dit per part d'algun portaveu, que el Departament d'Economia i Finances, un cop conegut l'informe d'Ernst & Young, i d'acord amb les mateixes conclusions de la Inspecció, no actués. Vàrem actuar, vàrem aixecar un acta, i vàrem aixecar un acta en què es recomanava l'aplicació de normes de control especial. La Inspecció, doncs, va actuar. La Inspecció..., ja no hi ha el conseller, és que surto en defensa de la Inspecció! La Inspecció és sobirana per aixecar una acta, la Inspecció va aixecar una acta, i va en l'acta proposar l'adopció de mesures especials de control. Les mesures especials de control són mesures que s'han d'adoptar per obligar a rectificar les situacions detectades, i són mesures dures, d'acord amb la llei, per a una companyia d'assegurances. I l'acta que es va aixecar per la Inspecció recomanava l'aplicació de normes, de mesures de control especial.

Aquesta informació es va lliurar a tots els portaveus econòmics dels grups d'aquesta cambra quan jo em vaig reunir dues vegades amb tots ells. Un cop es tanca l'actuació de la Inspecció amb l'informe addicional encarregat pel mateix Departament, es prenen les decisions que la llei mana, amb l'adopció de la resolució d'aplicació de normes, de mesures de control especial. Per tant, sí que vam actuar d'acord amb la llei, i vam aplicar mesures de control especial, que són mesures dures per a una companyia d'assegurances.

Concretament, l'acta d'inspecció exposa la situació economicofinancera derivada de la comprovació inspectora, i a conseqüència d'aquesta comprovació s'inicia un procediment administratiu de supervisió, que estem obligats per llei a obrir-lo, la durada legal del qual és de sis mesos, d'acord amb com ho estableix la llei. Durant aquest període cada mutualitat va formular alegacions, atès que discrepaven dels fonaments jurídics de l'actuació de l'Administració, i van presentar diversa documentació a instàncies de diferents requeriments tramesos des de la Direcció General esmentada. Aquest procediment administratiu que es va iniciar de supervisió va acabar mitjançant resolució en ferm el 10 de maig del 2002, dictada per la Direcció General de Política Financera, en virtut de la qual s'adopten les mesures de control especial sobre cada una de les tres mutualitats.

L'adopció d'aquestes mesures de control especial es va fer a l'empara de l'article 39.1.g de la Llei 30/95, d'ordenació i supervisió de les assegurances privades, a què remet la Llei catalana de mutualitats, en considerar la Direcció General que existien en les mutualitats situacions de fet, deduïdes de comprovacions inspectores, que de mantenir-se podien acabar posant en perill la seva solvència i els interessos dels assegurats. Les mesures de control especial són decisions, com he dit, dures per a les entitats, perquè limiten l'autonomia de la gestió dels administradors i les obliga a rectificar actuacions i les obliga a adaptar-se a les exigències que se'ls imposa. Per tant, sí que vam actuar, a diferència del que es manifesta potser sense prou coneixement, des del meu punt de vista, des d'algunes instàncies.

Què vam detectar? A què vam obligar les mutualitats el maig del 2002? Es va constatar una excessiva concentració de risc, entre totes tres mutualitats i entre elles i

l'entitat bancària Eurobank del Mediterráneo, concentració de risc al voltant del 36% de les provisions matemàtiques, entre dipòsits, avals i accions del banc. També es va detectar la manca d'informació plena als prenedors d'assegurances de la modalitat *unit linked*, en què el risc corre a càrrec del prenedor i que s'havien vist estimulades fiscalment a partir de l'any 2000 a conseqüència de la modificació de la Llei reguladora de l'impost sobre la renda de les persones físiques.

Sobre la base d'aquestes constatacions i d'acord amb els principis de coherència i proporcionalitat, que han de presidir l'actuació de l'Administració tutelant, se'ls va aplicar aquestes mesures de control especial contingudes en l'article 39.2 de l'esmentada Llei. Per tal de què? D'evitar riscos detectats, manar-les a adoptar un conjunt d'actuacions i, especialment, a presentar un pla de rehabilitació que garantís en el temps tota l'execució d'aquestes normes de mesures, doncs, especials.

Aquestes actuacions que se'ls va exigir es dirigien a garantir la progressiva desconcentració de risc, i concretament, ho repeteixo, a vendre les accions de les mutualitats a l'Eurobank, a retirar els dipòsits de les mutualitats a l'Eurobank i a cancel·lar operacions de crèdit i aval perquè es consideraven actius no aptes. Per altra banda, les mesures de control especial imposen mecanismes d'informació plena als subscriptors dels productes *unit linked*, perquè aquests coneguin perfectament el risc de la seva inversió.

L'adopció d'aquestes mesures de control especial es va comunicar al Banc d'Espanya, també contràriament al que s'ha fet públic en algun mitjà de comunicació. El 13 de maig, tres dies després de la resolució adoptada, la Direcció General de Política Financera comunica per escrit al Banc d'Espanya que s'han adoptat sengles resolucions administratives de les mutualitats i annexa els seus continguts que recullen les recomanacions de l'informe Ernst & Young abans esmentat. El 7 de juny –el 7 de juny– el Banc d'Espanya ens respon per escrit agraint aquesta comunicació.

Aquestes resolucions que acorden les mesures de control especial de totes tres mútues són qüestionades i s'hi recorre per aquestes entitats. Les entitats i els administradors no estan d'acord amb l'actuació de la Generalitat. Per altra banda, hi interposen recurs d'alçada davant del conseller d'Economia i Finances i sol·liciten, al mateix temps, la suspensió de l'execució d'aquestes mesures de control especial. Aquesta sol·licitud es fa el 7 de juny del 2002. El conseller d'Economia i Finances en primer lloc denega la petició de suspensió mitjançant resolució del 4 de juliol del 2002, i es manté, per tant, l'executivitat de l'acta, i en segon lloc, i amb posterioritat, el conseller d'Economia i Finances torna a desestimar íntegrament el recurs d'alçada mitjançant resolució de 3 de setembre del 2002, i es confirmen i es ratifiquen, per tant, les mesures de control especial. En no compartir aquesta resolució desestimatòria, les mutualitats hi interposen recurs contenciós administratiu davant de la Sala Contenciosa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, recurs judicial encara en tramitació.

S'ha donat a conèixer, erròniament al meu entendre, que per connivències el Departament d'Economia i

Finances no havia adoptat les decisions que li corresponien. Doncs, bé, dues vegades desestimo el recurs d'alçada que les mateixes mutualitats interposen, i es veuen obligades a defensar-se davant del Tribunal de Justícia. Això posa de manifest la inexistència de les suposades connivències: les connivències no acaben en el Tribunal Superior de Justícia.

Per altra banda, atesa l'executivitat de les resolucions impugnades, les mutualitats es veuen obligades a presentar la documentació necessària a fi d'obtenir l'aprovació del Pla de rehabilitació que se'ls imposa. Ho fan en set ocasions, l'any 2002, mitjançant escrits de 5 de juny, 10 de juliol, 18 de setembre, 25 de setembre, 2 d'octubre, 24 d'octubre i 5 de novembre. Alguns d'ells són respostes a requeriments formals de la Direcció General de Política Financera, mitjançant escrits de 6 de juny, 4 de setembre, 14 d'octubre i 23 d'octubre.

Mitjançant resolució de la Direcció General de Política Financera, el 6 de novembre del 2002 se'ls torna a notificar resolució que aprova, diguem-ne, l'execució d'un pla de rehabilitació que se'ls imposa, on s'inclou la desconcentració de riscos i la substitució d'actius ja comentada.

En segon lloc, es requereix cada mutualitat perquè abans del 31 de desembre presenti una auditoria de comptes consolidats de l'exercici del 2001, integrant la consolidació de tots els estats comptables de totes les tres mutualitats i les companyies filials.

Es requereix cada mutualitat, en tercer lloc, a fi que els seus auditors informin la Direcció General de Política Financera sobre possibles desviacions en el compliment del Pla de rehabilitació autoritzat.

I se'ls requereix, en quart lloc, a donar compliment al deure de facilitar informació detallada i per escrit als prenedors d'assegurances de vida de la modalitat *unit linked*.

Aquesta resolució es comunica al Banc d'Espanya, també contràriament al que també s'ha dit i s'ha insinuat en algun mitjà de comunicació. Concretament, el 18 de novembre del 2002, mitjançant escrit de la Direcció General de Política Financera, es comunica al Banc d'Espanya la decisió d'haver-se aprovat els plans de rehabilitació respectius, i s'explica detalladament tot el seu contingut.

Contra les esmentades resolucions de 6 de novembre del 2002, les mutualitats, novament, interposen recurs d'alçada davant del conseller d'Economia i Finances perquè no comparteixen el contingut del Pla de rehabilitació que se'ls imposa, i solliciten, amb recurs d'alçada, la suspensió de la seva executivitat, mitjançant escrit del 5 de desembre del 2002.

Una altra vegada el conseller d'Economia i Finances denega la sollicitud de suspensió, mitjançant resolució del 10 de gener del 2003, i posteriorment torno a desestimar íntegrament el recurs d'alçada, mitjançant resolució del 27 de febrer del 2003.

Les mútues no comparteixen aquestes resolucions i recorren també novament al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, interposant recurs en via contenciosa administrativa.

On està, senyores i senyors diputats, la connivència? On està la connivència? Quatre vegades desestimo el recurs d'alçada d'aquestes mútues davant del conseller d'Economia i Finances, i me'n vaig, requerit per elles, al Tribunal Superior de Justícia. On està la connivència?

El 26 de novembre del 2002 es publica al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* el Decret de reestructuració del Departament d'Economia i Finances pel qual es crea la Direcció General d'Assegurances, que passa a assumir les competències en matèria de mutualisme, de la qual vull fer esment que m'acompanya el seu director general, en aquest moment, juntament amb el secretari general del Departament.

En compliment del Pla de rehabilitació que se'ls imposa, mitjançant escrits del 13 de desembre i del 7 de febrer, les mutualitats fan arribar a la Direcció General d'Assegurances documentació relativa als productes *unit linked*.

Concretament, l'11 de febrer del 2003 té lloc a Madrid..., també a partir d'aquest moment..., entre la Direcció General de Seguros del Ministerio de Economía i la Direcció General d'Assegurances del Departament d'Economia i Finances, per intercanviar informació i coordinació d'actuacions.

A partir d'aquell moment comença, a partir de l'11 de febrer, una..., podríem dir una etapa de coordinació, d'actuacions conjuntes, entre els òrgans de supervisió. Diguem que a partir d'aquest inici del 2003 és quan s'inicia amb major intensitat les accions de coordinació entre els diversos òrgans de les administracions que tenen funcions de supervisió.

A requeriment de la Direcció General d'Assegurances, i fruit de les conclusions a què s'arriba en aquestes reunions de coordinació entre el governador, entre el Govern, entre el Banc d'Espanya, la Secretaria d'Estat d'Economia i el Departament d'Economia i Finances, es comencen un seguit d'actuacions i de requeriments a les mutualitats per tal d'acreditar el compliment del Pla i també per tal de regularitzar situacions amb relació al producte *unit linked*, demanant-los en tot moment informacions i requerint-les que rectifiquin actuacions en l'àmbit de la informació pública d'aquests productes, per altra banda legals, i formalment, diguem-ne, autoritzats, però en què, en la seva pràctica de comercialització, es detecten manques d'informació, i es detecten irregularitats en la seva acció comercialitzant en les institucions i en les oficines del banc Eurobank.

El 24 de març del 2003 es requereix la presència en les dependències de la Direcció General d'Assegurances dels representants de les mutualitats, en què se'ls informa de tots els aspectes tècnics, actuarials i jurídics sobre el producte *unit linked*.

El 27 de març s'informa el Banc d'Espanya, en contesta de les seves cartes de 21 de febrer i 14 de març, respecte dels reglaments presentats per les mutualitats a la Direcció General d'Assegurances.

En la mateixa línia d'intercanvi d'informació, el director general d'Assegurances es reuneix el 4 d'abril del 2003 amb el director general de Seguros y Fondos de

Pensiones en la seu de l'esmentada Direcció General, en el Ministerio de Economía.

En trameses d'informació facilitades per les mutualitats el 4 d'abril, el 16 d'abril, arriben a la Direcció General d'Assegurances respostes dels requeriments descrits anteriorment que aporten nova documentació amb relació al producte *unit linked*, la situació de rebaixa dels dipòsits de les mutualitats a l'Eurobank i altra informació incompleta sobre la situació financera de les esmentades mutualitats.

Amb data 13 de maig, 19 de maig, 4 de juny, del 2003, es trameten oficis a les mutualitats requerint-les que facilitin informació sobre els canvis requerits en el fullotó sobre la publicitat del producte *unit linked*. Aquests oficis són contestats per les mutualitats amb data 28 de maig i 17 de juny.

El 19 de juny del 2003 es produeix en la seu de la Direcció General de Seguros a Madrid una nova reunió de coordinació entre la Direcció General d'Assegurances i el director general de Seguros y Fondos de Pensiones del Ministerio de Economía. Fins aleshores les mutualitats, que estan sotmeses a mesures de control especial i sota l'aplicació del Pla de rehabilitació, i amb una acció supervisora constant del producte *unit linked*, no oferien situacions de debilitat financera i no presentaven pèrdues per poder adoptar decisions com les que s'adopten en el Banc d'Espanya.

Com a conseqüència de totes aquestes actuacions es trameten diversos requeriments a les mutualitats per tal de, doncs, obligar-les a la documentació necessària estadística i comptable de totes les actuacions que porten a terme amb aquest producte individual. També se'ls exigeix que regularitzin els reglaments d'aquests productes i se'ls requereix també, doncs, en diverses ocasions, a donar, diguem-ne, compliment a les accions administratives de l'article 39 de la Llei 30/95, que fa referència a mesures de control complementàries.

Ara bé, de la documentació facilitada fins a la data en totes les actuacions ressenyades anteriorment, no es despenia cap incompliment flagrant de les condicions exigides en el Pla de rehabilitació que permeti, jurídicament, adoptar una mesura de control complementària diferent de la imposada el 10 de maig del 2002, és a dir, ja la intervenció. En aquest moment no es disposa d'incompliments flagrants. És a dir, les mútues estan sotmeses a mesures de control especial, amb els respectius plans de rehabilitació aprovats i amb aplicació de controls trimestrals de supervisió constant de la publicitat dels *unit linked*. Hi ha irregularitats, hi ha irregularitats d'actuació; hi ha manques d'informació, que seran segurament objecte dels corresponents expedients, però no hi ha situacions flagrants que obliguin a adoptar la resolució posterior que la Llei diu a l'aplicació de normes especials de control.

Altra cosa era la situació del banc, que sí que tenia pèrdues i manca de recursos propis. L'11 de juliol del 2003 el secretari d'Estat d'Economia i jo mateix planifiquem una reunió de coordinació entre totes les autoritats supervisoras atesa la situació del banc Eurobank, que sí que feia pèrdues.

El 14 de juliol del 2003 té lloc una reunió en la seu del Banc d'Espanya entre el cap de la Inspecció del Banc d'Espanya, quatre inspectors del Banc, el director general de Seguros del Ministerio de Economía i dos subdirectors d'alta direcció d'aquest ministeri i dos directors generals, d'Assegurances i de Política Financera, de la Generalitat de Catalunya.

En aquesta reunió es comparteix tota la informació de les respectives actuacions de supervisió dutes a terme fins aquell moment: en relació amb el Banc d'Espanya respecte a l'Eurobank; en relació amb la Direcció General de Seguros respecte a les actuacions a l'Estat espanyol d'una companyia d'assegurances, Excell Life, en el mercat internacional; respecte a la Direcció General d'Assegurances en relació amb les mutualitats de previsió social Norton Life, Personal Life i Caixa Hipotecària.

En aquesta reunió es lliura al director general d'Assegurances un escrit de 8 de juliol del 2003 que conté informació amb relació a la comunicació rebuda el 2 de juliol de l'autoritat de supervisió de Luxemburg sobre la participació en el capital social d'Excell Life Internacional per part de les tres mutualitats, insinuant a més, no tenint proves, però insinuant a més, que possiblement Excell Life podria ostentar una participació en Eurobank.

A partir d'aquest moment s'intensifiquen les converses coordinades amb totes les administracions supervisoras per tal d'orientar les decisions a adoptar, que més endavant porten a la intervenció de l'Eurobank per part del Banc d'Espanya, i a sotmetre a una nova inspecció les mútues per fonamentar en dret l'incompliment del Pla de rehabilitació i la possible posterior intervenció.

De manera coordinada, el 25 de juliol del 2003 el Banc d'Espanya i la Generalitat de Catalunya intervenen l'Eurobank, designant un dels sis interventors a proposta del Departament d'Economia i Finances, i la Direcció General d'Assegurances ordena en aquell mateix moment una nova inspecció –aquell mateix dia 25 de juliol– per tal d'avaluar l'estat de compliment del Pla de rehabilitació, determinar la situació real de les mutualitats i, molt en particular, poder contrastar aquelles informacions no provades sobre les vinculacions d'Excell Life amb el banc Eurobank.

Amb aquesta actuació conjunta, des de la intervenció del banc i des de la inspecció en les mútues, i bàsicament per la intervenció en el banc, doncs, es va frenar la contractació de totes les operacions de les mutualitats a través de l'Eurobank. És a dir, el 25 de juliol es frena tota la contractació de tots els productes diguem-ne *unit linked* que en aquell moment les mutualitats podien estar comercialitzant a través de l'Eurobank.

El 25 d'agost del 2003 el director general d'Assegurances adopta mesures de control especials, *adicionals* a les que ja havíem adoptat, que obliguen les mutualitats a demanar l'autorització de la Direcció General d'Assegurances en totes les operacions que afectin els actius de les tres mutualitats, per tal de tenir controlats totalment tots els actius d'aquestes mutualitats.

A partir de les actuacions coordinades entre la intervenció de l'Eurobank i els inspectors de les tres mútues, el

27 d'agost la Direcció General d'Assegurances, mitjançant la informació rebuda de la inspecció, en coordinació amb el Banc d'Espanya, obté fefaentment la prova que Norton Life i Caixa Hipotecària han augmentat indirectament la seva participació en l'Eurobank a través de la participació en el capital d'Excell Life, accions sense vot lligades a pòlisses *unit linked*, aspecte que incompleix flagrantment el Pla de rehabilitació, i, en conseqüència, es té l'argument jurídic necessari per poder fonamentar en dret la intervenció, d'acord amb el que diu l'article 39.3 de la Llei d'ordenació d'assegurances privades, aprovades i remeses també per la Llei d'assegurances i de mutualitats aprovada per aquest Parlament.

És a dir, mentre la Generalitat estava obligant les mutualitats a desinvertir les accions en el banc, a cancel·lar avals, a retirar dipòsits –aspecte que parcialment s'havia anat complint–, les mutualitats, a través d'Excell Life, prenen decisions en direcció contrària, agafant indirectament més risc en el banc Eurobank. Per tant, la Direcció General d'Assegurances adopta la decisió d'intervenir les mutualitats el 25 d'agost del 2003. En l'esmentada Resolució es nomenen quatre interventors addicionals, els quatre inspectors, i es nomena posteriorment un interventor addicional mitjançant resolució del 4 de setembre. Aquesta intervenció suposa el control de tots els actes de les entitats intervingudes, de manera que sense l'aprovació expressa de dos interventors mancomunadament no són vàlids els actes que es puguin adoptar en les entitats i en les seves societats filials.

La Direcció General d'Assegurances va obligar els presidents de les tres mutualitats a comprometre's per escrit, sota la seva responsabilitat, a sotmetre a l'autorització de la Intervenció totes les operacions que poguessin portar a terme les societats controlades per les mutualitats.

El mateix 12 de setembre del 2003 requereix les mutualitats Norton Life i Caixa Hipotecària a fi que donin les instruccions precises per tal que les seves participacions a Excell Life International deixin de tenir la consideració de molt significatives, al temps que se'ls demana la presentació d'informació estadística i comptable auditada referida al 30 de juny del 2003. El mateix 12 de setembre se'ls obliga, als administradors de les mutualitats Caixa Hipotecària i Norton Life, que procedixin a l'amortització de les obligacions i de les accions sense vot a Excell Life. I així ho reitera també mitjançant escrit del 19 de setembre.

Amb l'actuació que es porta a terme, i en la data d'avui, els puc informar que s'han amortitzat les obligacions per valor de 14,5 milions d'euros; s'han amortitzat accions sense vot per valor de 7,5 milions d'euros; en total s'han recuperat 22 milions d'euros de les inversions materialitzades a les empreses de Luxemburg d'Excell Life en obligacions i accions sense vot, i la resta s'està executant i està en procés de compliment.

Actualment, doncs, més del 60% d'aquests actius situats a Excell Life ja es troben aquí. Les tres mutualitats avui estan sotmeses a un procés d'inspecció que es va iniciar el 25 de juliol. I, amb data d'avui, se'ns ha comunicat, a la Direcció General i al conseller, que els

inspectors, amb data d'avui, han presentat als administradors una altra acta prèvia, iniciant el seu corresponent procediment administratiu. Se'ls concedirà quinze dies per presentar alegacions, lògicament.

Així mateix, doncs, aquestes tres mútues avui estan sotmeses a intervenció, a un total control, a un procediment administratiu iniciat per una acta prèvia interposada en procés en aquests moments d'allegació, i el Banc d'Espanya està en procés, diguem-ne, d'inspecció i, a la vegada, està en suspensió de pagaments, intervinguda per una, diguem-ne, autoritat judicial i pel fons de garantia de dipòsits. Aquesta és la situació.

Avui els puc dir, a tots vostès –i vaig acabant–, que aquestes tres mútues..., avui l'objectiu del Departament d'Economia i Finances és assegurar amb els instruments de supervisió que avui tenim, assegurar en tot moment el dret dels mutualistes a preservar les seves..., diguem-ne, els seus drets i les seves, doncs, prestacions, que no es pugui adoptar cap decisió que posi en risc la qualitat dels actius i que totes les prestacions que avui s'estan abonant regularment i correctament a més de 5.718 beneficiaris es puguin continuar diguem-ne pagant, tal com entenem que no hi ha en aquests moments problema perquè puguin continuar-se pagant.

Per altra banda, la intervenció té també per objectiu garantir el dret de rescat de tots els productes individuals que els ciutadans vulguin interposar, perquè tenen dret, d'acord amb la Llei, de rescatar tots els productes individuals. I en aquest sentit els vull dir que tots els productes individuals que s'han demanat al rescat, tots ells, avui, s'estan diguem-ne abonant, s'estan abonant d'acord amb el que diu la Llei, abonant els interessos corresponents d'aquestes inversions, i no hi ha problema per poder..., els que falten en aquests moments diguem-ne per acabar d'abonar no hi ha problema, no hi ha dificultat de tresoreria i d'actius per poder-los retornar, tots ells.

L'acta d'inspecció prèvia que els he dit que avui s'ha comunicat als administradors –se'ls ha comunicat en data d'avui– ratifica l'incompliment del Pla de rehabilitació i torna a plantejar la necessitat de desconcentrar risc i canviar actius que la Inspecció considera no aptes per altres que ho siguin, per tal d'equilibrar encara més les seves ràtios de cobertura de provisions. D'acord amb la legislació vigent, les tres mutualitats tenen quinze dies per presentar alegacions, tot i que ja han comunicat a través dels mitjans de comunicació que faran ús de tots els seus recursos legals i que recorreran davant els tribunals i les autoritats judicials les decisions adoptades pel Departament d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya.

En acabar el procediment administratiu es tancarà una acta definitiva i s'exigiran responsabilitats allà on n'hi hagi, i s'obriran expedients sancionadors per totes aquelles causes que vulnerin la legislació vigent i per totes les irregularitats que s'hagin detectat.

Avui per avui totes les decisions adoptades per la Generalitat estan ajustades a dret, no han posat en crisi la capacitat econòmica d'aquestes mútues per fer front les seves obligacions a milers de treballadors. Els problemes que hi puguin existir són imputables a actuacions

adoptades pels administradors o per la repercussió que sobre aquestes mútues tingui la crisi d'Eurobank. Totes les actuacions adoptades pel Departament d'Economia i Finances han estat fonamentades –ho repeteixo– en dret i, atesa la discrepància dels administradors, han estat recorregudes als tribunals.

Els prego, doncs, senyores i senyors diputats, a tots vostès, que comparteixin la protecció dels interessos dels mutualistes, que facin costat a l'òrgan de supervisió quan els administrats recusen aquestes decisions i les porten als tribunals de justícia. I tot això ho hem fet amb rigor, però a la vegada amb discrecionalitat –amb rigor i a la vegada amb discreció. És a dir, no és fins al dia que s'intervé, no és fins al dia que s'intervé el banc que no es té coneixement als mitjans de comunicació de les actuacions administratives que la Generalitat adopta des de l'any 2001. I això es fa amb total discreció. I tot, per què? Per defensar i protegir els interessos de milers de treballadors que cobren prestacions amb càrrec a aquestes mutualitats.

Aquesta intervenció se'ls remetrà, a tots vostès, ara, al final de la sessió, i se'ls donarà per escrit, a tots vostès, i veuran –per no allargar més la intervenció– que hi ha uns apartats –que ara deixo d'explicar-los-hi, però els tindran a la seva disposició– on es fa relació i es detallen totes les actuacions, data per data, actuació per actuació, que ha relacionat, diguem-ne, l'actuació de la Generalitat amb el Banc d'Espanya i amb la Direcció General d'Assegurances de Madrid.

Finalment, vull dirigir un missatge als afectats. Hi han hagut vuitanta-vuit, doncs, denúncies a la Direcció General d'Assegurances. Totes elles s'han resolt, totes elles s'han atès. Denúncies de ciutadans que havien comprat productes d'assegurances individuals i que encara estaven en termini legal per poder, doncs, cancel·lar aquelles peticions. Totes elles s'han, diguem-ne, cancel·lat i se'ls ha retornat els diners, a aquests ciutadans.

El rescat, en aquests moments, de les pòlisses *unit linked*, denominades Inversión Creciente. S'han ja abonat als mateixos interessats més del 60% dels rescats sol·licitats. Hi ha un col·lectiu de ciutadans que una part del producte individual..., el *unit linked* és un producte en què s'ha de manifestar, en el contracte d'assegurances, a quin actiu s'inverteix aquests recursos. Hi ha un col·lectiu de ciutadans que, en comprar el producte de *unit linked*, l'actiu en què s'invertia era un actiu de o bé dipòsits o bé accions del mateix Eurobank, aquest col·lectiu està avui afectat per la suspensió de pagaments. Com que els actius que demanen rescatar estan dintre del perímetre d'una suspensió de pagaments, el jutge ha d'autoritzar la corresponent cancel·lació d'aquest actiu i abonar aquest producte a aquests ciutadans.

Estem parlant de noranta-una persones. Aquestes noranta-una persones són les noranta-una persones que avui no poden disposar amb tota seguretat a curt termini de la seva inversió. No obstant, l'actiu hi és i, no obstant, el Banc d'Espanya, la meitat diguem-ne d'aquests actius, ens ha comunicat que es podran retornar. Ara bé, les accions del banc, que són les accions subjacents d'aquest producte individual comprat per noranta-una

persones, aquestes accions, com que són actius que són accions de l'Eurobank, s'hauran d'esperar a la resolució judicial i al procediment judicial de la suspensió de pagaments. Estem parlant de quaranta-una persones de les quals la meitat –estem parlant d'unes noranta-una–, la meitat, probablement unes quaranta, quaranta-una, són les que estan en aquests moments afectades per l'actiu vinculat a les accions del mateix banc.

Finalment, els vull dir que totes les pòlisses de col·lectius, gairebé, en aquest sentit, doncs, el cent per cent de tota l'operativa de la mútua Personal Life, són productes col·lectius, i el 79% de tots els productes de la mútua Norton Life fan referència a pòlisses col·lectives que s'han desenvolupat de manera molt puntual, atesa la normalitat que des del punt de vista de la Intervenció s'ha produït en relació a aquest tipus de pòlisses. La Intervenció ha autoritzat el pagament de les prestacions que se'n deriven de les pòlisses col·lectives, pagament que es realitza avui de manera correcta, tant pel que fa al seu import, com per la data de pagament.

I vull manifestar aquí que, atesa tota la informació que disposem, no hi ha dificultats per fer front al pagament de les assegurances col·lectives que s'han contractat amb moltes empreses del país, algunes de fora de Catalunya, moltes empreses importants del país, empreses privades i altres empreses públiques vinculades a administracions autonòmiques i locals, entre les quals no hi ha cap problema perquè es pugui fer front a les prestacions. De totes elles no n'hi ha cap que depengui de la Generalitat de Catalunya.

Finalment, acabo, els demano disculpes si he estat llarg en aquesta exposició, president i senyores i senyors diputats. Penso que ho havia de fer. He cregut oportú informar-los amb tot detall d'aquestes actuacions portades a terme per la Generalitat, pel prestigi de l'actuació de l'acció supervisora de la Generalitat. Afirmo, doncs, que no hi ha hagut negligència en cap moment –que no s'ha dit– com s'ha dit en algunes diguem-ne ocasions. Tampoc hi ha hagut connivència, tota vegada que les decisions que han pres els òrgans de supervisió de la Generalitat de Catalunya han estat recorreguts, desestimats i recorreguts als tribunals. Mai la connivència acaba als tribunals. Sabíem que les coses no anaven bé a l'Eurobank, i s'ha actuat en el moment que teníem la seguretat jurídica per fer-ho a l'Eurobank. Hem actuat des del 2001 sobre les mutualitats, obligant-les a adoptar decisions per desconcentrar risc i assegurar la seva situació econòmica. Hem estat supervisant el Pla de rehabilitació i, d'acord amb el marc legal, en tot moment i respectant, també, en tot moment, els procediments administratius. Hem aconseguit avui que la crisi d'Eurobank només afecti un 4% de l'actiu de les tres mutualitats, en comptes del risc que hauria pogut ser d'afectar un 36%.

Per tant, sí que hem actuat, no com ho nega algun dirigent polític, i sí que hem fet ús de les nostres competències, al contrari del que ha dit també algun altre dirigent polític.

Amb tot, i abans d'acabar, els voldria fer una breu reflexió entorn a algunes afirmacions que han fet darre-

rament i que afecten la credibilitat del món mutual català. Efectivament, la situació de les mútues intervingudes no ajuda gens la bona imatge del sector mutual català, lògicament –lògicament–, i a mi em dol això, per descomptat. I ben segur que un arbre que cau fa molt soroll, però això no ens ha d'impedir de veure que el creixement silenciós de tot un bosc s'està materialitzant en el sector mutual. A Catalunya hi ha més d'un milió i mig de ciutadans que estan vinculats a entitats mutuals i que reben prestacions d'assegurances de vida i de prestacions sanitàries. Els prego que aquesta circumstància puntual de la crisi d'aquest banc i del seu impacte en unes mútues, que tenen avui perfecte capacitat per mantenir-se, per fer front a les obligacions amb els seus mutualistes, i, atès que ens trobem a quaranta-vuit dies d'unes eleccions autonòmiques, no traslladem la imatge a l'opinió pública, injusta al meu entendre i real, també, al meu entendre, que el mutualisme a Catalunya està en crisi i que el model està qüestionat.

El Govern de la Generalitat continuarà fent ús de les seves competències i actuant en tot moment sota l'ordenament legal vigent en la direcció de preservar el mutualisme català, actuant amb tot rigor, però a la vegada defensant els drets dels seus mutualistes i potenciant el creixement futur d'aquestes entitats.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Passem ara... (*Veus de fons.*) Senyor Ribó...

El Sr. Ribó i Massó

Sí, senyor president, nosaltres demanàriem una suspensió, donada l'extensió de la intervenció del conseller, demanàriem una suspensió de la sessió per abans de les intervencions.

El president

Molt bé.

Doncs, si els sembla, suspenem la sessió per deu minuts.

La sessió se suspèn a tres quarts de dotze del migdia i set minuts i es reprèn a les dotze i nou minuts.

El president

Es reprèn la sessió.

Té la paraula, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'illustre diputat senyor Rafael Ribó, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Senyor Homs, de vegades la contundència verbal amaga la passivitat d'acció, i creiem que aquest és un dels trets que podria definir el que ha succeït en l'actuació del Govern de la Generalitat en el cas que ens ocupa.

Vostè parla amb molta seguretat, és molt bon parlamentari, vagi per davant, i aquí amaga, amb aquest estil i amb aquesta contundència, qüestions molt importants, menys importants, petites, però totes elles rellevants en el tema que ens ocupa. Ha començat dient-nos: «Cap grup havia demanat la meua compareixença abans del 26 de setembre!» Senyor Homs, 4 de setembre del 2003, segell de Registre del Parlament, demanda de la compareixença del conseller Homs sobre el cas que ens ocupa.

«Cap grup m'havia demanat que intervingués!» Senyor Homs, qui és el Govern, vostè o els grups? Qui és el que té l'encàrrec polític, democràtic, administratiu legal d'intervenir quan calgui? Podriem dir: «Cap grup ha demanat informació!» Senyor Homs, per què els grups parlamentaris d'aquesta cambra no disposen ni de l'acta d'inspecció del 2002, ni del Pla de rehabilitació tan citat en la seva intervenció, que, per cert, molt bon parlamentari, però ha reiterat cinc o sis vegades els mateixos arguments, perquè en té pocs. Per què no disposen del Pla de rehabilitació? Per què no disposen de la llista de filials de les empreses que ens ocupa? Per què no disposen de l'auditoria d'Ernst & Young? Som al Parlament, senyor conseller.

Avui ens donarà la intervenció –que, per cert, a mi, encara no me l'han donada, però suposo que me la donaran–, però és clar, me la donaran quan ja haurà passat tot, no?, senyor Homs? O sigui, quan ja haurà passat tot el temps parlamentari de control democràtic, i avui.

Jo li diré una cosa molt més important, fins i tot, des de la perspectiva ciutadana. No és que ens dolgui no disposar d'aquesta informació, és que no podem fer la nostra tasca si no disposem d'aquesta informació! Però, pitjor encara, els inversors tampoc la tenen. Aquells que tant vol defensar vostè, tampoc en disposen. I perdoni que digui que acabem de comprovar que hi han inversors que han trucat o han anat a buscar informació sobre el que vostè ha dit i els han engegat a dida –com es diu vulgarment en català.

Senyor conseller, en economia –ho sap molt millor que jo–, el temps és importantíssim, i vostè ho ha argumentat: hem d'anar molt en compte amb el temps, no amb la discrecionalitat, que n'hi ha hagut molta, molta més que discreció. Això s'arrossega des de l'any 96, segons el Banc d'Espanya, «falles tècniques»; és una forma molt pudorosa de dir el que hi ha i què passa, i especialment des de l'any 99. O sigui, el seu argument que no cal donar massa coses públiques perquè podem, amb el temps, fer mal, ho entendriem si fos una cosa, com es diu vulgarment, *de aquí te pillo y aquí te mato*, però és que portem anys i panys! Per tant, l'argument del temps juga en contra de la seva pròpia contundència en l'actuació.

Escolti'm, jo li mostro un de tants contractes d'*unit linked* de maig del 2002, d'aquelles persones que avui no poden recuperar els seus diners perquè hi ha hagut una operació bruta. Se'ls ha enganyat dient-los, comercialment, que els diners que tenien en un banc els possessin en una mútua, que no era una mútua, i després aquesta mútua, que no era mútua, els tornava a posar al banc! I això ha passat durant molts anys! I això ha pas-

sat amb fons col·lectius i amb fons individuals, i vostè sap que els individuals, en aquest segon cas, no tenen cobertura del Fons de garantia de dipòsit, i que els col·lectius ens consta, i fins i tot li podria dir que em sembla normal que vostès els hagin donat també garanties tant a empreses com a sindicats que no s'amoinin, tranquil·litat, que això anirà pel bon camí.

Estem davant d'una bola financera, estem davant d'una actuació absolutament talpera per part del grup aquest, i vostès, en certa forma, senyor conseller, i jo no utilitzo la seva contundència ni tinc segurament la claredat ni la brillantor d'exposició, vostès han anat deixant fer. Perquè vostès en tenien coneixement, primera qüestió, i no ho han pas negat, o sigui, no estem parlant de quelcom que els ha agafat per sorpresa. Vostès en tenien coneixement i durant un cert temps. Administrativament ens pot inundar de papers i de documents, però el temps és tan llarg que el resultat és nul fins que arriba un moment que quan lliguem la informació amb l'aparició a domini públic de la crisi és quan comença a fer efectes, però molt abans en aquesta història, només que haguessin creuat la informació del Banc d'Espanya amb la de l'auditoria estaven davant d'una situació explosiva, molt abans. Per què no es va fer?

Senyor conseller, vostè diu que havien d'esperar, era un tema privat. Curiós concepte de l'àmbit privat, eh? Era un tema del qual vostès tenen plenes competències en determinats aspectes de la matèria. Vostè ha lluitat diverses vegades que ha desestimat els recursos. No faltaria més, senyor conseller! *El valor se le supone*, faltaria més que no hagués desestimat els recursos! És a dir, en ple sarau, que, a sobre, quan aquestes empreses que han actuat brut en aquest joc fan recursos, faltaria més que el conseller no hagués desestimat els recursos! No es pengi aquesta medalla! I nosaltres no l'hem acusat de cap connivència. Potser hi ha algú que tingui cua de palla, però és que s'ha avançat fins i tot en el debat.

En aquest sentit, per què va actuar tan contundentment amb L'Aliança, senyor conseller? Per què va actuar tan contundentment en el cas de L'Aliança? Per què...? En aquest Parlament hem legislat sobre una llei de mútues no fa pas tant, i no l'hem anat a desenvolupar, quan vostè tenia aquest cúmul d'informació, que nosaltres no teníem i no ens ha donat. No avui, no, abans. No preveia ja en el projecte legislatiu i en la capacitat d'iniciativa legislativa que té el Govern d'anar ampliant els aspectes de la Llei de mútues per tenir més mecanismes? O és que van fer una Llei de mútues *ad casum*?, com ja es va dir en aquell debat per part de diversos grups parlamentaris.

Nosaltres considerem que tenint competències és curiós que les hem utilitzat de forma molt diferent en uns casos o en altres. Vostès tenen molts botons per prémer, molts botonets per prémer en tota aquesta qüestió.

Jo, amb tota la suavitat del món, li diria, senyor Homs, que hi ha hagut ocultació i, fins i tot, pot haver-hi hagut mentida. I algú deu tenir «tiretes» a les mans o a la cara de tant ocultar o de tant mentir. Primera qüestió, senyor conseller, voldria que en la seva rèplica debatés sim seriosament si estem parlant de mútues o d'assegurances.

On és el mutualisme d'aquestes entitats? No són les assemblees, no són...? Perquè, és clar, el cant que vostè ha fet del mutualisme... Jo pertanyo a una tradició política que hi va néixer, en el mutualisme, i, per tant, tant com vostè, no dic que més, tant com vostè, però no em barregi temes, no me'ls barregi. Aquí hi ha hagut frau i no mutualisme. Són mútues o són assegurances? Perquè sap perfectament que si parlem d'assegurances altra legislació s'aplica, altres mesures i, per tant, no haurien pogut fer tots aquests tripijocs que s'han fet.

Nosaltres considerem que no hi ha dret –és una expressió, eh?, si vol la retiro–, que no és de rebut que vostè ens truqui, ens convoqui, ens reuneixi dues vegades a nosaltres i ens ocultí la informació més important del tema. I afegeixo, ocultí o oblidí de donar-nos –fixi's, li ho poso encara més suau– la informació més important del tema que ens ocupa. O és que no ho és l'acta d'inspecció del 2002. Ja no li demano que ens doni la del 2003, perquè ja s'ha curat bé a dir: «Avui, tot just, hem començat...!» Però, i la del 2002? És que els parlamentaris no la poden tenir? I se li va demanar, senyor conseller. No en poden disposar, els parlamentaris? Qui som els parlamentaris? Qui és més sobirà, els inspectors o els parlamentaris?

La nostra tasca de control polític com l'hem de fer, passant la mà per la paret? Sense cap instrument, que són els instruments democràtics, administratius, legals de què hem de disposar? I li parlo d'instruments molt passats en el temps! Com és que no tenim el Pla de rehabilitació, els parlamentaris? Per què no ens va voler donar la llista de filials de les societats implicades? Li puc fer una llista molt llarga de qüestions que li vam demanar i vostè es va negar en rodó a anar facilitant.

Per què va ocultar, fins i tot, la informació oral a les entrevistes amb els grups parlamentaris que existia una auditoria encarregada per la mateixa Generalitat de Catalunya l'any 2001 d'Ernst & Young, que ja advertia seriosament sobre la situació explosiva del tema i l'hem hagut de conèixer perquè ha estat desvetllada per un mitjà de comunicació? Per què no ens la va passar?

Nosaltres considerem que, en aquest sentit, no ha estat rigorós –i torno a ser suau– amb la seva actuació com a governant. Vostès ens lliuren això, aquest document que es titula: «Informació envers les mútues de previsió –i diuen mútues, eh?– «social vinculades a Eurobank». I comencen a parlar a partir del 10 de maig del 2002. Oficialment, després de la seva intervenció d'avui, o abans de la seva intervenció d'avui, l'única cosa que ens lliura com a actuacions de vostès comença el 10 de maig del 2002, senyor conseller! Jo no en tinc d'altra, d'informació. I, a més, si donés crèdit al que publiquen alguns mitjans, ja s'ha encarregat vostè de dir: «Contràriament al que diuen els mitjans...», «contràriament al que diuen els mitjans...»; ho ha dit també com cinc o sis vegades al llarg de la seva intervenció. Per tant, m'està dient: «No en faci cas, senyor Ribó, del que diuen els mitjans.»

No sé si n'he de fer cas, però, vostè, el que em dona comença el 10 de maig del 2002. És oblidat? És ocultació? És clar, fa que no amb el cap. És que estem parlant de parlamentari a governant, no estem parlant dos amics –que si vol després anirem parlant–, dos perso-

nes ciutadanes, estem parlant complint l'exercici democràtic de control, que és això que no s'acaben de creure com a Govern. Això no és una tertúlia de cafè ara o de malèvol sobre el que ha passat a Eurobank, és el lloc específic que té la democràcia catalana per esclarir políticament que ha succeït amb un tema que afecta ciutadans. És per això que jo li puc fer aquestes preguntes. En reunions prèvies! Aquí està la part més greu de relació parlamentària. Ja he dit que la més greu és la dels inversors, perquè aquí, els parlamentaris, ningú ha estat lesionat en els seus interessos econòmics pel tema. Però com a representants d'aquests i com a gent que ha de vetllar pel bon funcionament del sistema polític, democràtic i social, sí que hem d'exercir aquesta funció.

Senyor conseller, nosaltres considerem que el Govern ha permès el desdoblament d'un grup econòmic basat en una gestió irregular, amb un coneixement cada vegada més gran d'això i amb una acció cada vegada més petita sobre això.

Vostè en certa forma pot ser responsable fins i tot de la caiguda lliure d'aquest grup quan, disposant de l'auditoria del 2001, manté una acció tova, permissiva. Perquè, per què no es podia fer com han fet alguns dels afectats, fins i tot informació pública, no alarmista, sinó purament i simplement per tallar la falsa tècnica, en aquest cas de l'*unit linked*, que ha dut a l'engany? Amb tants anys! És que no parlen de setmanes ni de dies; no estem parlant de després de l'estiu, senyor conseller. Per què no es va fer això? No ens ompli de declaracions internes de la Conselleria.

El president

Senyor diputat, hauria d'anar acabant.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor conseller –senyor president, acabo–, vostè fins i tot ha volgut demorar la seva compareixença parlamentària. Ja li ho he dit al començament, eh? És dels detalls menors, eh?, però dels que ja haurien de servir per no ser tan contundent en afirmacions tan categòriques, no?

I, per últim, nosaltres considerem que un governant que ha negat aquest accés tan senzill als parlamentaris per fer la seva acció ha d'assumir la seva responsabilitat i hauria de plegar. No li dono, si vol, la munió d'exemples. En té alguns, fins i tot, en aquests moments en els mitjans de comunicació. En democràcies madures això significa plegar.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, el to i l'estil de la seva intervenció inicial, del tram inicial de la

seva intervenció, carregant ja d'entrada contra els grups de l'oposició abans que badem boca, sortint formalment a l'ofensiva, cosa que vol dir de fet a la defensiva, jo crec que delata una acreditada i molt professional experiència en el parlamentarisme internacional, madrileny per més senyes. Però aquí l'estil és un altre. I, per tant, jo celebri més l'estil de la resta del discurs que no pas aquesta entrada de cavall sicilià on abans de dir bon dia ja ens ha fotut un calbot a tots plegats que pretenia la sana intenció de deixar-nos estabornits.

Miri, per a algú que hagués sentit només el conjunt de la seva intervenció, podria fer tot l'efecte que vostès inicialment no sabien de què anava la pel·lícula, i si ho sabien en miraven una altra; que quan ho saben comencen a intervenir, però amb el fre de mà posat, i quan ho fan finalment del tot ho fan amb una exhibició de contundència i de rigor que, probablement, tots plegats ho hauriem agraït abans.

A què assistim? Assistim a un entramat complex protagonitzat per més de quaranta societats amb participacions creuades que han servit per encobrir, com a mínim, operacions dubtoses, dubtoses d'irregularitats.

Què és el que ens dol? Què és el que podem considerar greu des del punt de vista de l'autoritat, de l'Administració reguladora, pel que fa a la Generalitat? Doncs que en realitat el relat precís d'actuacions que vostè ha fet pren cos a partir del maig del 2002 quan el tema ja està podrit, o, com diria la saviesa popular, fa tot l'efecte que quan era mort el combregaven, quan ja se sap, a més, que a partir del 1999 el Banc d'Espanya ja havia intervingut dient, per exemple, que l'estratègia del negoci i les contingències fiscals feien inviable el futur del banc, que Eurobank, en definitiva, no disposava de prou recursos propis per fer i per ser viable a mitjà termini.

El Banc d'Espanya, resulta que pel que veiem no actua formalment fins quatre anys més tard, amb una actuació que podem considerar certament ben poc diligent. Creu vostè, senyor conseller, que ha estat diligent en la seva actuació el Banc d'Espanya en aquest afer quan parlem del 99 i abans fins i tot, podíem recular al 1996?

Quines informacions rep el març de 1999 el conseller d'Economia del moment, que no era vostè sinó un altre, per part del Banc d'Espanya després de la contundent acta que ha aixecat el Banc en contra de les pràctiques d'Eurobank? Quina informació rep el mateix conseller, avui cridat a més altes instàncies, d'un altre exconseller del Govern de Catalunya i exalt càrrec de la formació política, d'una de les dues formacions polítiques que governen Catalunya, després que aquest actúés d'intermediari entre el senyor Pascual d'Eurobank i el senyor Caruana del Banc d'Espanya? Quan, a més a més, a partir de l'octubre del 2001, se sap ja..., vostè diu que se sap des d'abans perquè vostès tenen una informació prèvia, tenen una acta de la qual ens ha estat parlant. I es farà càrrec vostè que, agnòstics com som en aquest partit, no se'ns pot demanar un acte de fe, el que volem és l'acta de paper, perquè mentre no la tinguem, òbviament, vostè ens demana més del que jo crec que com a membre d'un govern està legitimat a sol·licitar a un grup de l'oposició.

El banc no es finançava amb els dipòsits sinó amb les primes dels mutualistes de tres mútues. Els comptes del banc es maquillaven fent sortir a fora, fent aflorar plusvàlues merament comptables. I el senyor Pascual obtenia grans beneficis a través de contactes privats que li asseguraven una comissió del 10% del total de les operacions. Entre el març del 99 i el maig del 2002, quines mesures de fiscalització i de control adopta el Govern que vostè representa? Què es comuniquen entre vostès i el Banc d'Espanya? Quina és la intervenció davant de les mútues en defensa dels mutualistes i dels impositors del banc entre la data del març del 99 i el maig del 2002?

Senyor conseller, per desgràcia s'han posat en perill interessos de milers de mutualistes i impositors, i ens tranquil·litza el seu missatge segur que tothom veurà restituit i rescatat allò que li correspon. Però també se n'ha ressentit la imatge exterior de la Generalitat com a autoritat reguladora fins al punt que també ha obert diligències pel cas la mateixa Fiscalia Anticorrupció. I sobretot en aquesta etapa final d'un període polític s'han desfermat tot un seguit d'especulacions que jo crec que tampoc no són positives. Especulacions, alguna d'elles ja apuntada abans, sobre el zel comprovable que hi va haver amb L'Aliança, zel que ara no s'ha vist practicat amb la mateixa intensitat. El fet de veure intervenir en tot aquest afer alguns personatges destacats de l'entorn polític del Grup que dona suport al Govern, tant de l'entorn més estrictament orgànic del partit com del més situat en l'àmbit professional. I correm també el risc que el *lobby* de les grans empreses asseguradores privades, precisament amb seu a Madrid, aprofiti la gestió al nostre entendre absolutament inadequada del Govern de la Generalitat primer en casos com el de L'Aliança i ara el d'Eurobank per aprofitar-ho i desacreditar el sector mutualista català.

Cal, doncs, evitar, amb actuacions com aquesta..., o potser més ben dit, amb omissions o amb actuacions tardanes com aquesta, que el Govern de l'Estat pugui sortir dient que les autonomies, en aquest cas el Govern català, no saben gestionar i que les coses s'han de fer ben fetes, és a dir, d'una altra manera.

En l'àmbit de les mútues hem hagut d'esperar fins a la recta final d'aquest període per posar en marxa una actualització de la legislació de mútues, i no hi ha hagut una política clara de foment que permetés que aquest àmbit restés plenament, efectivament, realment, sota el control de la Generalitat, com ha passat per exemple al País Basc, on el Govern ha entès el valor i el paper clau de les entitats de l'economia social, com cooperatives, mútues i caixes, que tanta importància tenen en la tradició d'autoorganització de la mateixa societat catalana.

Cal tenir autoritat moral per defensar les competències, i de vegades vostès, vull creure que de manera no conscient, fan molt fàcil el discurs al Partit Popular quan es nega a traspassar més competències al·ludint precisament o bé a la manca de voluntat d'exercir bé les que ja tenen o, en ocasions, a la incompetència o al mal govern amb què s'ha actuat en massa ocasions.

Nosaltres podríem entrar a fer una petició similar a la que feia el senyor Ribó, dient que potser el més adequat

seria que vostè abandonés el càrrec que representa, però crec sincerament que, davant la proximitat d'unes eleccions a poques setmanes, potser probablement estèticament ja no quedaria bé. No cal: d'aquí a unes setmanes hi ha eleccions.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. I en nom del Grup Popular té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, abans de centrar-me en la meua intervenció, vull manifestar que per al Grup Popular aquestes tres mutualitats són atípiques i que res tenen a veure amb la trajectòria de les mutualitats de previsió social, que són unes entitats d'una gran tradició i arrelament a Catalunya, i alhora expressar que la crisi d'aquestes mutualitats no qüestiona el model del mutualisme, sinó que és una crisi sorgida per les irregularitats d'unes mútues vinculades a un banc que ha operat amb uns objectius que s'allunyen de la trajectòria d'aquest sector.

Dit això, haig de manifestar que la Generalitat, en compliment de les seves funcions de tutela i supervisió, ha portat a terme unes actuacions que avui ens ha descrit exhaustivament el conseller d'Economia i que ens ha anat avançant en diverses reunions que ha mantingut amb els diferents grups i que aprofito per agrair-li.

*(El president s'absenta de la sala i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)*

Davant una crisi d'aquestes característiques, considerem que cal mantenir la prudència i no crear alarmes innecessàries que puguin posar en perill la tranquil·litat de molts assegurats que, segons la seva resposta, no tenen cap perill de veure satisfetes les seves prestacions.

Aquesta actitud de prudència l'hem mantingut al llarg d'aquest mes de setembre després de cada reunió de la Conselleria; actitud que demostra que volem actuar amb responsabilitat davant un fet en què les diverses institucions han de garantir el bon ús d'aquests fons. Creiem, però, que alhora hem de ser rigorosos per analitzar amb deteniment l'actuació del Govern de la Generalitat.

Ara bé, de la informació que ens ha anat donant al llarg d'aquests dies a la que després hem tingut coneixement per diverses fonts, hi ha llacunes que donen la impressió que ha actuat amb opacitat i a remolc de les circumstàncies en la gestió d'aquesta crisi. Perquè al nostre Grup, més enllà de la tramitació i el procediment que es segueixi per part de l'Administració de la Generalitat sobre la intervenció de les mútues, li interessa la solvència de l'entitat per garantir els interessos del mutualisme per tal que es puguin retornar les quantitats dineràries de les quals es sol·liciti el rescat i garantir també les prestacions futures, especialment les que fan referència a les prestacions de jubilació de totes les empreses que han concertat aquest tipus d'assegurament.

ça que afecta en global unes 7.500 persones que han confiat a aquestes mútues les seves cobertures. Estan preservats aquests drets?

Dit això, hem d'analitzar la diligència de l'actuació de la Generalitat pel que fa al moment en què va actuar en la intervenció. El conseller d'Economia ens ha relatat un conjunt d'actuacions que es varen iniciar ja l'any 2001, segons les quals aquestes mutualitats varen reduir la seva concentració de risc fins arribar al 4% actual en Eurobank. Aquesta dada sembla indicar que les actuacions per a la desconcentració van avançar, tot i que aquest 4%, junt amb la participació d'Excell Life, encara és molt important i pot posar en risc la possibilitat de tornar els diners a molts mutualistes.

En l'àmbit d'aquestes funcions el Departament va encomanar un informe a Ernst & Young que va posar en coneixement de la Generalitat que el complex..., el complex entramat de quaranta societats interposades entre Eurobank i les mútues va permetre nodrir el banc dels recursos de les primes de mutualistes aflorant plusvàlues comptables.

I és en aquest context que li vull preguntar: per quina raó no va actuar el Departament amb més decisió l'any 2001 quan va tenir coneixement de l'informe d'Ernst & Young que posava de manifest la relació d'aquestes mútues amb Eurobank i Excell Life i la concentració de risc per la compra d'accions?

Em sembla important destacar la diligència en l'exercici de funció de control de la Generalitat, que estableix un pla de rehabilitació que conté un calendari de revisió trimestral. Aquestes mútues van passar diverses revisions de la Generalitat; una, com vostè ha dit, del 31 de març del 2003, sense que s'adonessin de les irregularitats en el compliment de les actuacions que havien de portar a terme, incompliments que eren motius més que suficients per autoritzar l'actuació de la Generalitat.

Quins són...?, o si em pot aclarir quins són els instruments de control que va adoptar el seu Departament per tal de garantir el compliment d'aquest Pla. En quin moment va tenir el seu Departament coneixement que les mútues havien incomplert el Pla de rehabilitació, fins i tot de forma trimestral? En quin moment va tenir coneixement el seu Departament de la compra d'accions de les mútues a Excell Life, i en quin termini de temps van actuar? Segons dades de la Conselleria, el mes de juny es van començar a comercialitzar els *unit linked*, i aleshores es va produir una acumulació entre 25 i 30 milions d'euros en tres mesos. Si, segons les dades, vostès coneixien la relació amb Excell Life i no varen actuar, i quan ho van fer ja hi havia molts afectats que havien adquirit *unit linked* mitjançant les oficines del banc, per què no hi varen intervenir abans? Considera, honorable conseller, que el risc que actualment pateixen els clients d'aquestes mútues que han comprat productes individuals i *unit linked* s'hauria pogut evitar si vostès hi haguessin intervingut tres mesos abans? Vostès han començat a negociar que les mútues vinguin els actius d'Excell Life. Quants d'aquests actius té previst que retornin? Quines són les actuacions que estan portant a terme per tal que les mútues surtin del capital de Norton Life?

Senyor conseller, ja li he dit al llarg de la meva intervenció que la prioritat per al Grup Popular és assegurar la solvència d'aquestes mútues, per tal d'assegurar els dipòsits i productes que els mutualistes tenen subscrits, per tal de poder respondre davant les prestacions presents i futures. Li demanem que actuï amb la màxima diligència en aquest sentit, però alhora també li demanem que actuï amb la determinació de tancar al més aviat possible una crisi que perjudica no tan sols els afectats, sinó que a més a més té perjudicats col·laterals, com ara la incidència que tenen aquests fets en la confiança que la societat catalana té en aquest sector. Per això li demano, honorable conseller, que conjugui aquests interessos i resolguin amb més decisió, amb més rigor i determinació aquesta crisi.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Montserrat. En nom del Grup Socialista, té la paraula l'illustre senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores diputades i senyors diputats... Senyor Homs, vostè ha començat molt fort i molt malament, i ha acabat com ha començat: ha acabat amb una apel·lació al context electoral i un advertiment als grups, als quals ha tractat com a menors d'edat, i ho ha fet durant tot el procés d'aquesta crisi. Però ha començat dient que compareixia a petició pròpia. És cert, però és una veritat a mitges, com ja li ho ha acreditat el senyor Ribó suficientment pel que afecta el seu Grup. Però que li consti que, si vostè el divendres 26 presenta en el Registre d'aquest Parlament una petició per comparèixer a les 11.19, tres grups parlamentaris d'aquesta cambra –el nostre, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds–, conjuntament, presenten en el mateix Registre una petició perquè vostè comparegui a les 9.59; de tal manera que és evident que vostè compareix a petició pròpia, però ho fa tard, després d'haver defugit aquest debat durant dies, després de no haver donat tota la informació que tenia als portaveus dels grups quan els crida al seu despatx, i, a més a més, intenta ara posar-se la bena sobre la ferida d'una forma anticipada, amb aquella dita que la millor defensa és un bon atac, que mai no sabrem del tot si és bona o per al futbol o per a la política, però que, en qualsevol cas, no li treu les responsabilitats que vostè té, i el seu Govern i el Govern que coordina el senyor Artur Mas, en aquesta matèria.

Perquè, més enllà de les qüestions formals, en el to que ha utilitzat i en la proximitat de les informacions que ens ha volgut donar en un intent de confondre el que són les dades centrals de tot aquest procés, vostè ha fet també, cap al final de la seva intervenció, una doble apel·lació, que podríem fins i tot compartir.

Els arbres i el bosc. Avui estem parlant d'aquests arbres, però no d'un bosc, i, per tant, no cal que sigui vostè que, amb un to emfàtic, digui: «I ara els vull demanar que es responsabilitzin amb mi i quedi clar que el món de les mútues no està en crisi»; no cal. El món

de les mútues no està en crisi; no cal que ho digui vostè, és un fet. El que està en crisi és el Govern; el que està en crisi i el que està en qüestió i en discussió és l'actuació d'aquest Govern en aquest tema concret. I, per tant, senyor conseller, quan vostè diu: «Home, ajudin-me a no crear alarmisme en la societat catalana i a preservar el món de les mútues», d'acord, sobretot si vostè hagués fet tot el que calia fer per aclarir i escatir la mala salut d'aquest arbre o d'aquests tres arbres que podrien contaminar el bosc. I no ho ha fet, no ho va fer prou a temps i, finalment, no ho va fer amb prou diligència.

I una altra qüestió. Vostè diu: «I ara, a més a més, jo dono plenes garanties als afectats.» En això estariem al cent per cent d'acord si es complissin els seus desitjos, que no sabem si estan suficientment contrastats amb la informació que té i amb la realitat del que està passant. Tant de bo. És l'objectiu primer del nostre Grup –i espero que de tothom–, que els afectats, els 7.500, 8.000, 10.000, que amb diferents modalitats tenen graus d'afectació diversa puguin recuperar plenament les seves inversions. Alguns ja ho estan fent, ja ho ha dit vostè, però d'altres encara no, i d'altres encara no ho saben segur del tot. I vostè, tot i que ara, avui, ens n'ha donat plena seguretat, no ens ha pas donat elements de credibilitat suficient perquè sapiguem que els actius d'aquestes mútues són solvents d'una forma suficient per respondre dels recursos captats si es volguessin recuperar. No ens ho ha dit, o no ens ho ha dit prou clarament, o no ens ha donat els elements documentals per poder-ho acreditar.

I segon..., això ja en el terreny del supòsit, i, naturalment, no anirem pas més enllà fins que no es confirmés aquesta suposada insolvència, si és que no hi ha solvència. Si no hi ha solvència hauríem d'aclarir –vostè el primer– si hi ha hagut mala gestió només, o si hi ha també alguna qüestió tipificada penalment en l'actuació dels responsables d'aquestes mútues i d'aquest banc.

Però bé, finalment, anem al gruix central de la qüestió, que és l'actuació del Govern en aquest tema i si hi ha hagut connivència, diligència, discrecionalitat o condescendència, i opacitat i manca d'informació. Primer, pel que fa als afectats. Els afectats és possible que acabin recuperant –i és desitjable– tots els recursos invertits, però els afectats han patit de desinformació i, per la part del Govern, de desemparament. Vostès no han obert cap via de contacte permanent i clar per donar confiança a aquests milers de persones que veien trontollar les seves inversions i que, encara avui, no les tenen totes i no saben del tot si recuperaran aquests diners, alguns dels quals els són vitals per a la supervivència en la seva edat de jubilació. I tota aquesta gent que s'ha sentit òrfena, desemparada, abandonada pel Govern, hauria merescut i necessita encara ara i haurien de posar en marxa de seguida mecanismes d'informació i transparència directa, perquè sabessin què els ha de passar, com se'n poden sortir i quines vies han d'emprendre per assegurar al màxim la plenitud de la recuperació i del rescat dels fons i de les seves inversions.

Pel que fa a l'actuació del mateix Govern, nosaltres hi veiem una triple responsabilitat. La primera, de no haver vigilat prou. Vostès tenen la competència en aquest

tema pel que fa a les mútues, sabien que passaven coses i no van ser diligents en la intervenció i actuació, malgrat que hi havia informes suficients que els estaven dient: «Facin alguna cosa», i algun que els deia fins i tot: «Intervinguin», i els ho deia un any i mig enrere. Ja els ho deien –ja els ho deien–, i vostès no els van fer cas.

De manera que, en primer lloc, vostès no fan cas d'algun advertiment, d'alguna informació que tenen del Banc d'Espanya o de vostès mateixos i demanada per vostès mateixos, i potser per allò de la discrecionalitat discreta, fins entre el 25 i el 27 d'agost tranquil·litzen tothom, amaguen l'informe d'Ernst & Young a tots els grups parlamentaris, no els l'ensenyen mai i no els diuen que el tenen, no en parlen fins que els diaris no en parlen, i en aquell moment, l'endemà d'haver dit: «Tranquils, tranquils, aquí no passa res», primer vostè, després el senyor Mas, finalment hi intervenen. Però la seqüència és aquesta, i jo no sé si el *tempo* de la discreció reclamava efectivament tanta, tanta, tanta, tanta discreció que agafés tothom desprevingut i, per tant, enganyés tanta gent sense que vostès haguessin fet encara gaire re solvent, és a dir, amb resultats tangibles, per evitar que passés allò que estava passant.

Perquè, és cert, vostès tenen, des de l'octubre de 2001 l'informe d'Ernst & Young, l'informe d'Ernst & Young que els deia unes quantes coses; de les coses que els deia aquest informe, vostès no en fan prou cas o no en fan tot el cas que ells recomanaven que en fessin, i tant és així que, de gener a juny d'aquest any, es més que tripliquen els dipòsits amb *unit linked*, producte que ja estava en «entredit» i en discussió abans que vostès finalment hi intervinguin. I, si hi haguessin intervingut abans o haguessin pres alguna decisió amb més anticipació, no haurien passat d'aquests 14 a aquests 43 milions d'euros en aquest tipus de dipòsit. Però vostès reaccionen de tal manera que fan que, ocultant informació, es produeixi un perjudici greu per a un conjunt de persones directament afectades en aquesta matèria.

I, per altra banda, és clar, en la cronologia dels fets –ja s'hi han referit tant el senyor Carod com el senyor Ribó–, si el Banc d'Espanya l'any 99 ja els havia dit el que els havia dit, què li diu a vostè quan li traspassa els trastos l'anterior conseller d'Economia i Finances? El posa al corrent de tot? De tots els contactes, de totes les converses, de les presències directes o indirectes dins l'entramat o fora de l'entramat, de contactes o de tractes privilegiats en aquest entorn, l'informa, a vostè, l'anterior conseller d'Economia i Finances? Li dona tots els elements per intervenir amb prestesa i lleugeresa suficients com per evitar el que finalment ha passat? Sembla que no.

I, bé, hi ha més elements, no? Vostès saben, a través del Banc d'Espanya, que la recomanació que fa el Banc d'Espanya de desconcentrar el risc de les inversions no és seguida per aquest conjunt d'empreses, les quals retornen una part molt important de les inversions que van a través d'aquestes assegurances al mateix Banc a través d'Excell Life, cosa que per altra banda vostès haurien pogut saber a través del *Diari Oficial de Luxemburg*, malgrat que vostès després diuen que no ho han sabut fins..., ho haurien pogut saber, però al final sembla ser que no se n'assabenten.

I finalment, és clar, vostès saben des del mes de març que es prohibeix la comercialització del producte de les mútues d'Inversión Creciente i que tanmateix, i ignorant aquests requeriments, des de llavors fins al mes de juliol s'han seguit comercialitzant per part d'aquestes mútues per un valor de 29 milions d'euros.

Tot això és el que ha anat passant en aquest calendari, que ha fet que, naturalment, amb relació als afectats, amb relació als fets, amb relació a les responsabilitats que vostès no han assumit prou a temps, passi que la seva forma d'intervenir no hagi estat ni diligent ni eficaç, sinó que potser no ha estat connivent, però sí que ha estat displicent i, probablement l'ha traït el subconscient, molt discrecional. D'una discrecionalitat que ha fet que –i vaig acabant–, tot i que en l'informe d'Ernst & Young el 31 de desembre de l'any 2000 es diu que el marge de solvència de Norton Life era, segons l'empresa, de 651 milions d'euros i, segons l'auditoria, de menys 251, i el fons de garantia, de 495 i, segons l'auditoria, també de menys 251. I en l'apartat 4 de l'Informe s'aconsellava la incoació d'un expedient de mesures de control especial, presumptament, la intervenció amb un any i mig de retard. I, per tant, des que Ernst & Young els diu el que els diu i vostès coneixen el que coneixen i hi intervenen, es multiplica el problema per tota aquesta quantitat de productes i dipòsits, que s'ha multiplicat per tres i per quatre, segons els casos.

Quin ha estat, digui'm, doncs, senyor conseller, si nega tant el que jo li estic dient, l'increment dels dipòsits a les mútues entre setembre del 2001, quan s'acaba l'informe d'Ernst & Young, i agost del 2003, passats dos anys, quan vostès finalment decideixen intervenir?

I, acabo, la veritat és que el joc de paraules sobre..., no, no el joc de paraules, l'afirmació sobre l'estètica, que ha fet el senyor Carod, exonerant-lo ja per raons de calendari d'una petició de dimissió, no exclou una apel·lació a l'ètica, i, si apellem a l'ètica, encara que l'estètica per proximitat a les eleccions ens digui que pot ser considerat molt precipitat o molt a cavall del calendari electoral, com vostè ens intentava advertir al final de la seva intervenció, home, francament, no estaria malament que en un acte d'honestedat fes aquest gest i demostrés que..., com que no ha atès suficientment bé les seves responsabilitats, plegui pel bé d'aquest país.

Gràcies.

*(El president es reincorpora al seu lloc.)*

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara, en nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Casas.

El Sr. Casas i Bedós

Gràcies, senyor president. Després d'escoltar atentament les explicacions que ha donat el conseller d'Economia, i que el Grup de Convergència i Unió agraeix, i després d'escoltar també atentament les intervencions dels diferents grups parlamentaris, nosaltres arribem a una conclusió, una conclusió molt clara: que gràcies

a l'exercici responsable de tutela exercit pel Govern a data d'avui el que podia haver estat una situació que tingués conseqüències negatives sobre el 36% dels actius afectats per la suspensió de pagaments d'Eurobank, ara només és del 4%. Un 4%, com molt bé ha explicat el senyor conseller, que afecta a noranta-un mutualistes d'un univers total de 8.200. Aquest és el resultat final d'una actuació diligent portada a cap pel Govern.

El senyor Ribó demanava, en l'exercici dels seus drets com a diputat, haver pogut fiscalitzar i haver pogut tenir tota la documentació al respecte, però el Govern s'ha de regir en la seva actuació pel principi de legalitat per un escrupulós seguiment del que diu la legalitat. Hi ha unes normes que ha de complir i, d'aquestes normes, entre altres l'article 75 de la Llei 30/95, d'ordenació i supervisió de les assegurances privades, obliga –obliga– al secret de les actuacions, o sigui, això seria tant com pretendre que un parlamentari pogués tenir accés a un acte d'inspecció que l'Agència Tributària fa a un individual. Això és absolutament surrealista, no arriba aquí la funció de control del Parlament.

Aquesta documentació, per estricta observança de la legalitat –per cert, amb govern socialista–, és la del secret professional rigorós. És a dir, si no s'hagués procedit amb aquest secret professional rigorós i amb aquesta absoluta discreció, avui no estariem parlant dels afectes que té aquesta crisi d'aquest banc en els termes que ho estem fent, que són els que són –no podem aquí intentar fer veure que hi ha un escàndol financer–, són els que són. D'un total de 8.200 possibles afectats hi ha noranta-un afectats, quan la meitat de les persones que han demanat que se'ls retorni, que se'ls rescati la seva inversió, han cobrat fins i tot amb interessos, i els que queden ho faran els propers dies. I quan les mútues, les mútues no el banc, que és un altre tema i que no afecta aquí perquè no és competència del Govern, quan les mútues tenen una solvència acreditada en el mercat. I, si no, ja m'explicarà vostè per què a 13 de maig de l'any 2003, el dia 13 de maig de l'any 2003, l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de l'Ajuntament de Barcelona va adjudicar a la societat Prevenrisk, mitjançant concurs públic, un contracte de prevenció de riscos laborals i serveis de vigilància de la salut dels seus empleats, per un valor de 95.920 euros, pels anys 2004 i 2005. L'adjudicació fou feta mitjançant contracte firmat pel gerent per delegació de la presidenta de l'Institut Municipal de Parcs Jardins. Jo he de suposar... Per cert, Prevenrisk és una societat que té com a accionista, amb un 36,75, Norton Life, i entre els seus apoderats hi ha la senyora Olga Pascual, que ho és també de Norton Life, de Personal Life i de la Caixa Hipotecària. Jo m'imagino que, quan l'administració actuant adjudica mitjançant concurs públic amb una mútua això, ho ha fet perquè la mútua li mereix totes les garanties i tota la solvència possible, sinó no ho hagués fet. I si això ha sigut així és perquè l'administració actuant, mentre estava ja fiscalitzant i dient a les mútues el que havien de fer, ho ha fet amb la discreció pertinent per no posar en risc tot el que estaven fent, i la prova és que totes, el 70% del volum d'aquestes mútues, que és precisament això, assegurances col·lectives, no estan tenint cap problema, cap ni un, excepte en un cas, on per una suspensió de pagaments, a me-

sura que es paguen les primes, es fa front a les seves obligacions.

Per tant, si avui aquestes mútues continuen sent solvents i continuen fent front als seus actius i a les seves obligacions, és fonamentalment per la discreció obligada i deguda pel conseller i no per haver permès aquí una fiscalització, des del punt de vista parlamentari, contravenint el que diu la Llei.

Hi ha precedents d'intervencions fetes de bon matí i amb un cop de geni. Hi són. Les conseqüències jurídiques que se'n van derivar després, no cal que li digui el nom, ens han costat una fortuna a tots els contribuents, a tots.

De la manera que ho està fent el Govern de la Generalitat, que és amb observança estricta del principi de legalitat, que això vol dir uns terminis, que això vol dir aixecar una acta que es pot recórrer, que aquest recurs es pot portar al jutjat, que el jutjat ha de dictar una sentència, tot això té uns terminis per principi de legalitat i perquè, per més que es pugui sospitar que una entitat actua fraudulentament, el principi d'innocència ha de regir en l'actuació de l'Administració, només faltaria. Ara, a cops de geni, s'han resolt situacions greus en el sistema financer espanyol, perquè, després ens han costat una fortuna que, si s'haguessin fet amb observança estricta del principi de legalitat, perquè sentències diuen que no es va fer d'aquesta manera, ens hauríem estalviat tots aquests diners.

Ara, el resultat final, resultat final de tota aquesta intervenció que ha fet el Govern de la Generalitat, tot i que els afectats estan quedant reduïts a la mínima expressió, tot i que som conscients de l'angoixa que moltes de les persones que havien fet confiança en aquestes mútues han passat durant aquest temps angoixa no provocada, precisament, per l'actuació del Govern, ha estat escrupulosa i sobretot feta amb la discreció que es mereix, l'actuació en el sistema financer.

Escolti'm, en què es basa la confiança que pugui tenir un possible client amb una entitat financera ofereixi el producte que ofereixi? En la confiança. Una persona fa confiança en una entitat per dues raons: perquè creu que els gestors d'aquella entitat fan les coses correctament i li donen un interès que li sembla interessant i perquè el possible client té absoluta certesa que els mecanismes de control i de fiscalització de l'Administració funcionen correctament. I, en aquest cas, no s'han equivocat, no s'han equivocat.

Si un vol fer presumiblement frau particular, faci el negoci que faci, home, el fa. Moltes suspensions de pagaments són fruit que hi ha hagut una actuació fraudulenta, i enganyant, per part d'un industrial, que ha enganyat clients i proveïdors i al final va a parar al jutjat. Home, llavors el jutge ja determinarà el que hi ha. Si un té voluntat de defraudar... Home, l'Administració ha de fer el que ha de fer, però si un va fent, escolti, és molt difícil a vegades, també, conèixer la voluntat del que pugui fer un o un altre.

Ara, aquí, el que és clar és que, des que es té coneixement que hi ha coses que assumeixen massa risc per part d'aquestes mútues, es té una actuació que acaba reduint –reduint– el risc als afectats quasi a la més mí-

nima expressió. I si tot va com ha d'anar, i de fet fins ara no hi ha perquè pensar que no, perquè els diners que han de venir de fora han anat venint, doncs, en pocs dies tothom que ha demanat el rescat haurà pogut cobrar.

Però hi hauria un altre paràmetre per mirar-ho, és a dir, demanar al Govern que actuï amb un cop de geni és un mal precedent. Vostè n'hauria de ser molt conscient, perquè, home, en va ser protagonista. Un govern del partit que vostè en forma part ens ha costat molts diners. Per tant, exigir que no s'actuï amb el principi de legalitat, ho trobo molt gruixut, que es pugui demanar papers que estan obligats al secret per llei, això no es pot demanar a un govern. El Govern no pot fer això en cap cas, en cap cas, però el resultat final, hi insisteixo, és el que és.

Ara, a mi em permetran, si sumen el problema real que hi ha en aquest moment amb valor d'euros –haver passat a reals–, home, és preocupant. Sempre que hi ha un problema d'aquests és molt preocupant –és molt preocupant–, però d'aquí a intentar fer veure que al sistema financer català hi ha hagut un frau tipus..., no vull citar noms, és igual, doncs és fer una demagògia fora de lloc. No ho han fet. Avui aquí s'insinua, es fan declaracions a diaris, només cal llegir algun diari de diumenge passat, que es diu que si aquí, que si allà, vull dir, amb insinuacions a vegades es fa molt més mal i després, home, a mi el que m'agradaria és que quan s'insinua es tingui la valentia aquí d'afirmar el que s'ha afirmat, insinuat.

Jo, per tant, senyor Nadal i senyor Ribó, els demanaria molt sincerament –molt sincerament– que retirin la petició de dimissió del conseller, perquè trobo que està absolutament fora de lloc –fora de lloc–, perquè l'únic que ha quedat clar avui aquí és que gràcies a l'actuació, des del principi de legalitat i des de la prudència i des de la discreció, ha fet que una cosa que podia haver tingut conseqüències greus per a molts mutualistes acabi reduïda, tot i que sigui molt greu, només que en fos un, amb una dimensió molt més petita.

Per tant, el nostre Grup està content de com ha actuat el Govern, creiem que ha fet una compareixença avui molt rigorosa i molt seriosa, donant tots els elements perquè tothom pogués tenir una visió clara del que ha passat aquí. Una altra cosa és que, miri, segurament pel calendari, no hi ha pitjor sort que el que no vol escoltar.

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula ara, en torn de rèplica, l'honorable conseller, senyor Francesc Homs.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, honorable president. D'entrada voldria dir-los que potser, doncs, com que algunes de les reflexions i preguntes, fins i tot, doncs, potser s'han reiterat, intentaré fer una resposta particularitzada, però alhora, pot-

ser, evitaré repetir les coses per no cansar i allargar molt la sessió, no?

La intervenció del senyor Rafel Ribó. Agrair-li, doncs, en primer lloc, la seva intervenció. Que pot ser oportú, doncs, centrar-me, en primer lloc, en per què no donem la documentació. Jo diria que de la seva intervenció hi ha un conjunt de requeriments: per què no es dona l'estudi d'Ernst & Young?, per què no es dona l'acta d'inspecció?, per què no es dona el Pla de rehabilitació?, per què donem les llistes a les empreses? Totes aquestes preguntes.

No obstant, he de reconèixer-li que, efectivament, el dia 4 de setembre vostès van demanar la meua compareixença, però jo, el dia 1 de setembre, em vaig reunir amb tots els portaveus i vaig dir als portaveus de tots els grups que jo estava a la seva disposició, que si ells decidien que jo vingués al Parlament a informar jo venia i no tenia cap inconvenient de venir, però que m'ho demanessin el grups tota vegada que, quan estàs en un procés d'inspecció, l'òrgan regulador, l'òrgan supervisor ha d'actuar amb una certa prudència, eh?, lògica prudència. Però vaig posar en consideració dels grups que fossin ells que valoressin si políticament era convenient que jo vingués a la cambra. Va haver-hi un sol grup que ho va fer, el seu, però els altres no ho van demanar. I vint dies després vaig tornar a reunir els portaveus una altra vegada, a iniciativa meua, a petició meua, per tal de continuar les accions, diguem-ne, d'informació. És a dir, en tot moment els he repetit, les dues vegades i personalment, que jo no tenia cap inconvenient de venir a aquest Parlament a informar, però que volia compartir la decisió, en el sentit que si políticament entenien que era oportú, doncs, que vingués i informés, que jo ho feia amb molt de gust, eh? I per tant, doncs, simplement agraeixo la precisió seva. Vostès van ser l'únic grup que el 4 de setembre van plantejar aquest escrit, no?

Per què no donem la documentació? Si jo estaria encantat de poder donar tota la documentació que vostès demanessin! Jo ho he dit moltes vegades, no en aquest cas, sinó en el cas, per exemple, que ens va precedir, en el cas de L'Aliança, no?, i la veritat és que aquí ens trobem amb una dificultat. L'òrgan administrador i supervisor es troba que ha de complir estrictament i rigorosament la Llei, eh? La Llei d'assegurances privades, que és una llei que ens obliga, que, per cert, vostès fa poc temps al Parlament van, diguem-ne, obrir la Llei que regula el sector de les mutualitats i van obrir la possibilitat d'addicionar requeriments, procediments i mecanismes addicionals a la Llei d'assegurances privades per regular l'actuació de l'òrgan supervisor de la Generalitat en l'actuació enfront de les mutualitats, ni en aquest debat, ni en el debat que es va fer en el seu moment quan es va aprovar la Llei, durant l'etapa del Govern socialista, no es va ficar dintre de la Llei cap mecanisme ni cap requeriment que obligui i estableixi, doncs, el procediment per donar tota aquesta informació que vostès ens demanen, sinó tot el contrari –tot el contrari. Tant de bo jo pogués estrictament donar-los tot el que vostès em demanen, però jo he de ser responsable i complir estrictament la Llei.

Què diu la Llei? –què diu la Llei? La Llei diu: «Totes les persones...» L'article 75 de la Llei de supervisió d'assegurances privades diu: «Totes les persones que exerceixen o hagin exercit una activitat d'ordenació i supervisió d'entitats asseguradores tindran l'obligació de guardar secret professional sobre les informacions confidencials que rebin a títol professional en l'exercici d'aquestes funcions.» L'incompliment d'aquesta obligació determinarà les responsabilitats penals i les altres previstes per la Llei. Aquestes persones no poden prestar declaració ni testimoni ni publicar ni comunicar ni exhibir dades o documents reservats, ni tan sols després d'haver cessat en l'exercici; si no, hi ha responsabilitat penal.

Segur que vostès no em requeririen penalment a mi si jo els dono l'informe d'Ernst & Young, però ho pot fer la companyia Ernst & Young, o ho poden fer els administradors d'aquestes mútues, que tinc un procés judicial en els tribunals, i poden posar un requeriment perquè l'autoritat supervisora els ha donat, a uns personatges que la Llei prohibeix, que tenen tota la legalitat política i tota la legalitat democràtica per fer una acció de control i de supervisió de l'acció de Govern... I jo crec que tenen, en aquest sentit, tot el dret de requerir això, però és que jo els demano que em diguin si he d'actuar d'acord amb la Llei o no he d'actuar d'acord amb la Llei. I, si he d'obrir un comportament evidenciat, perquè entregar un document és: el conseller d'Economia ha entregat un document que està dintre de l'expedient d'una actuació inspectora, que està, a més a més, en un procés judicial, i que, tant per les normes judicials sotmeses a secret com per les normes estrictes de la supervisió de la Llei d'assegurances privades, m'obliga al secret –m'obliga al secret.

Llavors, aquest és un problema que tenim, eh? Aquest és un problema que tenim, aquest problema el tenim els personatges, la gent que tenim la responsabilitat d'administrar aquestes funcions. Jo els demano, a vostès, que són parlamentaris, que modifiquin la Llei, que instin modificar la Llei, que posin excepcions a la Llei, que introdueixin criteris que la Llei permeti fer aquesta actuació, si no, com puc, amb autoritat, dir-li a un responsable d'un procés inspector que em doni tot l'expedient inspector? Perquè l'inspector diu que no està facultat per la Llei de comunicar els documents, no ho està. Aquesta és l'explicació –aquesta és l'explicació. La veritat és que jo voldria trobar una resposta més satisfactòria, perquè tenen tots vostès la raó que l'acció, diguem-ne, de supervisió ha de poder estar sent contrastada per la seva funció legítima de parlamentaris que han de controlar l'acció del Govern.

Però sàpiguen una cosa: té un cert sentit que aquest requeriment estigui estrictament a la Llei de supervisió de les assegurances. Per cert, llei que va aprovar el Govern socialista. Jo era diputat quan el Govern socialista va aprovar aquesta Llei, i jo crec que es va fer en aquest sentit per dos raons –per dos raons–: per què la Llei en la funció supervisora de les entitats financeres i de les entitats d'assegurances estableix cautelarment uns procediments que restringeixen la difusió dels mecanismes, doncs, diguem-ne, de difusió de les actuacions inspectores o de les dades? Per quina raó?

Perquè l'activitat bancària o l'activitat d'assegurances es fonamenta en un principi de seguretat i de confiança, i s'ha de preservar les entitats i s'ha de preservar el mercat de no entrar en procediments que puguin, diguem-ne, trencar els principis de seguretat i confiança sense rigor i sense, diguem-ne, fonamentació i sense el dret de tenir la possibilitat d'argumentar i de fonamentar les actuacions que fa l'òrgan supervisor. És aquesta la raó, és aquesta la causa.

Això, senyor Ribó, jo això ho vaig explicar en la reunió del dia 1 de setembre, i a la reunió del 22 de setembre; ho vaig explicar als diputats; els vaig dir per quina raó no els podia entregar papers; però també els vaig explicar per quina raó no els entregava papers, però per quina raó els explicava algunes coses. Els vaig explicar algunes coses. No els vaig entregar els papers, perquè no puc fer-ho, però els vaig explicar algunes coses. Per això la reunió –vaig argumentar-ho en aquell moment als portaveus– a porta tancada era en aquest sentit més, diguem-ne, útil a la seva funció de control i de supervisió, perquè no entregant cap documentació, perquè no puc fer-ho –perquè no puc fer-ho–, doncs, en aquell moment, em permetia poder respondre preguntes a vostès, respondre, diguem-ne, a demandes que em poguessin fer i informar-los, si més no, fins allà on jo entenc que la normativa em permet informar-los, no?

Aquesta és l'explicació. Però no vegi en això cap voluntat del Govern d'ocultar. No hi ha cap voluntat d'ocultar, sinó, digui'm: he de complir aquest precepte o no l'he de respectar? S'ha de, diguem-ne, complir la Llei en aquest punt o no s'ha de complir? Si no s'ha de complir, llavors que es modifiqui, que es tregui i que se li digui que els òrgans supervisors de les mutualitats poden entregar als parlamentaris tota la informació que demanin d'un procés inspector, i que ho digui la Llei, i llavors ho farem sense cap mena de limitació.

L'inici de les activitats a les mútues... Efectivament, senyor Ribó, i això m'ho han presentat alguns altres, no?, i en la intervenció que ha fet el senyor Nadal, de fet, ho ha acabat d'aclarir –ho ha acabat d'aclarir–: l'activitat important de les mútues es procedeix, es materialitza del gener al juny del 2003. És allà on hi ha el creixement més important. I, quin creixement? Doncs, el creixement d'un producte individual que és el *unit linked*. Amb anterioritat, les mútues, doncs, que..., les dues, la Personal Life i la Norton Life, es constitueixen el 95 i el 96, pràcticament tenen una activitat inexistente. Quan comencem a detectar que comencen a créixer és l'any 2001. L'any 2001 és quan les seves provisions tècniques comencem a tenir informació que comencen a ser una mica importants –una mica importants. Estem parlant de quantitats molt petites inicialment. És al llarg del 2001, al llarg del 2002 i al llarg del 2003 que l'actiu de totes aquestes entitats es materialitza amb un valor de 170 milions d'euros com és el conjunt de les tres en el moment que intervenim.

Se'm pregunta: «Les persones que han comprat *unit linked* que no poden recuperar els seus recursos, doncs, en aquests moments què passarà, no?» És un col·lectiu reduït. En primer lloc, senyor Ribó, són persones que efectivament van comprar un producte, un producte d'assegurances, que és un producte legal; és un produc-

te que l'estan venent totes les caixes, tots els bancs, totes les companyies d'assegurances avui, totes; que estava autoritzat, perquè el marc legal avui vigent i la característica del producte estava perfectament, diguem-ne, supervisat i autoritzat. Els problemes han estat més en l'acció comercialitzadora dintre de les estructures del banc. I, en aquest sentit, voldria traslladar-los, a vostès, doncs, una reflexió d'algunes de les idees que m'han donat i algunes de les valoracions que han fet.

Sovint caiem en la interrelació del que és l'acció supervisora del banc de l'acció supervisora de les mútues. La Generalitat no es pot fer responsable de l'acció supervisora del banc, com poden entendre, i de tota la comercialització que el banc porta a terme d'un producte legítimament autoritzat d'una mutualitat! És a dir, l'acció supervisora sobre el banc no tinc instruments, ni l'Administració de la Generalitat, doncs, té instruments per poder, diguem-ne, actuar.

En canvi, sí que tenim l'obligació de contestar a les mutualitats quan diuen: «Anem a comercialitzar aquest producte. Donin, vostès, diguem-ne, l'autorització d'aquest producte.» I aquest producte s'ajusta a la Llei. Després, si aquest producte es comercialitza adequadament i la gestió de comercialització en el banc es fa adequadament o no es fa adequadament és una altra qüestió, però l'autorització del producte en si, doncs, si s'ajusta al marc legal, no tens, diguem-ne, fonament per impedir-ho, ni per dir que no es pugui comercialitzar.

Avui, hauríem de, per la mateixa regla de tres, qüestionar la legitimació de tots els *unit linked* que s'estan venen en tota la xarxa, diguem-ne, de distribució bancària en el mercat, i això no... En canvi, la pràctica de la comercialització, la manera en què s'aplica, es ven en la xarxa de l'estructura del banc és on es detecten, diguem-ne, les irregularitats. I el que es nota de gener a febrer és que aquesta comercialització fa molt, diguem-ne, «exitosa» l'acció comercial com per sospitar que aquí hi ha alguna realitat que no va d'acord amb el mercat, perquè està creixent massa –està creixent massa– la recaptació i la venda d'aquest producte. I això és del gener al juny del 2003, i és quan –el gener i el juny del 2003– comencem les accions coordinades amb el Banc d'Espanya, amb la Direcció General d'Assegurances per intentar, diguem-ne, prendre totes les decisions que fem i que prenem, però és precisament en aquest període.

Per què vam actuar amb tanta contundència a L'Aliança, em preguntava també el senyor Ribó i algun altre grup també ho ha dit? Bé, doncs, això té una explicació molt concreta i molt precisa: L'Aliança perdia 2.000 milions de pessetes, les mutualitats no. Segona: la Generalitat a L'Aliança hi porta 3.600 milions de pessetes cada any. I s'ha, diguem-ne, de vetllar pels recursos públics! Aquí no aportem res. Tercera: els administradors, doncs, varen, diguem-ne, en aquells moments, fer facturació doble. I una acta d'inspecció sanitària ens diu, a la Generalitat –signada per un inspector d'una acta d'inspecció sanitària– que L'Aliança fa doble facturació, i ens ho certifiquen. Tercera, perquè ens ho demana tothom –tothom. Em van venir a veure al meu despatx tots els representants de les organitzacions sin-

dicals que tenen representació en aquesta entitat. Tot el comitè d'empresa en bloc va venir al meu despatx i em va demanar: «Conseller intervingui.» Van venir a veure'm tots els representants dels professionals de l'entitat, metges i infermeres, i em van demanar que hi intervingués. M'ho van demanar els representants de les mutualitats, em van demanar que hi intervingués. És a dir, ens ho va demanar tothom, tothom ens ho va demanar. I jo he tingut reunions amb tots els representants de les organitzacions sindicals representades en el comitè d'empresa de L'Aliança que, públicament i en una reunió pública i en presència de molta gent, em van demanar: «Conseller, intervingui!»

I després us he de dir una cosa: l'acta d'intervenció i la resolució d'intervenció se'n van anar al jutjat de guàrdia. I el jutge que va analitzar aquelles, diguem-ne, querelles va donar la raó a la Generalitat –va donar la raó a la Generalitat. Per tant, l'actuació que vàrem prendre a L'Aliança no té res a veure amb aquesta, i té una realitat totalment diferent. No és que hi hagués, diguem-ne, diligència allà i aquí no n'hi ha, és que allà hi havia una situació i una realitat totalment diferent que aquesta, per això en aquell moment es va creure oportú prendre la decisió d'intervenir.

El senyor Ribó m'ha dit que «ocultació i mentida». Vull pensar que quan ho ha dit..., vull pensar que quan m'ho ha dit es feia referència a ocultació i mentida dels administradors de les mútues, no d'aquest conseller. (*Veus de fons.*) Vull pensar que vostè no m'ha dit que jo sóc un mentider en aquesta cambra amb les..., amb *Diari de Sessions*, no?, vull dir. Vull pensar que no m'ha dit vostè això. En tot cas, vostè ha volgut dir que hi ha hagut ocultació, i hi ha hagut mentida per part dels administradors en alguna cosa que els hagin comunicat a l'Administració de la Generalitat. Vull pensar que m'ha dit això.

No obstant, passant, doncs, a donar-li resposta al senyor Carod-Rovira, també li vull dir que li agraeixo la seva intervenció. Crec que la meva actuació inicial no anava per a vostès. Vostè ha començat dient que jo he fet una actuació ofensiva inicial. De fet, passa, senyor Carod-Rovira. que..., potser vostè no ha seguit amb tot el detall que jo potser he seguit, doncs, tot aquest procés i especialment els mitjans de comunicació, i aquesta reflexió meva inicial no anava per vostès, no anava pel seu Grup, eh?, anava per altres responsables d'altres grups, que, d'alguna manera, pel que jo he anat seguint en els mitjans i en els diaris, doncs, home, doncs clarament han motivat aquestes precisions. Per exemple, s'ha donat a conèixer en un mitjà de comunicació, doncs, informes de més de tres planes amb declaracions de diputats del Grup Parlamentari Socialista, amb declaracions de diputats en què es fan reflexions crítiques sobre el model mutual català i sobre, doncs, la situació del sector mutual català. I és per això que jo he fet aquesta cautela també final. Però, aquests informes i aquestes declaracions tenen nom i cognom de diputats d'aquesta cambra. Per això jo he demanat que tinguem molta prudència a intentar fer d'aquest arbre caigut una crema de tot un bosc. Anem en compte –anem en compte–, però no anava per a vostès –no anava per a vostès.

També li vull dir que..., em pregunta si el Banc d'Espanya ha estat diligent. No em facin, a mi, analitzar i valorar la diligència de les actuacions del Banc d'Espanya. Però, jo crec que el Banc d'Espanya en la seva actuació de supervisió sobre un banc ubicat a Catalunya, doncs, ha tingut una actuació ajustada totalment al dret i a la legislació que regula la seva funció de supervisió. Però el Banc d'Espanya ha tingut, en aquest sentit, una llarga actuació d'inspecció, adoptant en tot moment molt cautelarment moltes decisions abans d'arribar a la intervenció definitiva i final. Intervenir un banc, quasi bé, senyor Carod, vostè, diguem-ne, compartirà amb mi que intervenir un banc per part del Banc d'Espanya és «la darrera» de les actuacions, mai és una bona notícia, perquè és el final d'una institució financera. I, per tant, el Banc d'Espanya ha tingut, en tot aquest procés, una prudència lògica i una proporcionalitat dels seus actes d'acord amb el que ha de fer un òrgan supervisor per no llançar per davant una crisi quan hi han possibilitats de resoldre-la.

Li he de dir que crisis bancàries més importants que aquestes s'han resolt, i a Catalunya –i a Catalunya, eh?–, amb actius de molt més volum, i amb situacions molt més conflictives, s'han resolt. Si aquest banc hagués trobat un accionista i l'ampliació de capital s'hagués satisfet, i algú hagués posat més recursos, probablement no estariem avui parlant de res en aquests moments, eh?; però l'acció supervisora ha de ser molt prudent, no?

Jo també crec amb vostè..., diu: «Quines informacions rep el 1999, diguem-ne, pel Banc d'Espanya sobre les mútues?» Pràcticament és inexistent, eh? Pràcticament és inexistent, perquè les mutualitats, en aquell moment..., bé, diguem-ne, Caixa Mutual es va constituir a finals del novembre del 99, es va constituir, i les altres dues, tot i que estan constituïdes pràcticament no tenen activitat, és petitíssima l'activitat que tenen; per tant, pràcticament no té transcendència en aquell moment ni significació econòmica l'any 99.

Parla en tot moment del banc i de les mútues sovint, diguem-ne, barrejant i interrelacionant les actuacions d'una institució i no l'altra... I, és clar, jo els demano que entenguin que la funció supervisora sobre el banc és nul·la, per part del Govern de la Generalitat, i que, en tot moment, nosaltres ens hem de cenyir a l'acció supervisora de les mutualitats, no? No tinc competències de supervisió de bancs; no tenim instruments per actuar en l'acció comercial dintre d'un banc; no tenim capacitat per dirigir-nos a un òrgan, diguem-ne, administrador d'un banc i requerir-lo per a determinades actuacions; no som nosaltres, l'Administració, que hem de procedir a fer aquestes actuacions, eh?

També sobre L'Aliança crec que li he contestat. Crec que l'actuació en L'Aliança, doncs, no té res a veure amb la que hem fet aquí. Em sembla, doncs, que d'això ja he donat una resposta. Crec que en tot moment l'Administració de la Generalitat ha intentat, diguem-ne, evitar l'erosió de les entitats. Hem intentat, doncs, en aquest sentit, doncs, actuar de manera que les exigències de les normes de control portessin amb tota garantia assegurar més la solvència i assegurar més les obligacions que aquestes entitats han de fer, i evident-

ment, doncs, d'aquí a unes setmanes hi han eleccions, lògic, i és evident, no?, i evidentment, doncs, el país decidirà, doncs, el que decidirà. El que passa és que jo crec que hem de procurar que aquest clima, en què, lògicament, ens estem, doncs, situant tots, doncs..., hem de procurar, doncs, no derivar conclusions, no derivar actuacions, d'erosió de l'acció de govern, perquè estem entrant en una situació de més intensitat de confrontació dels nostres plantejaments i dels nostres models polítics. Això no li ho dic per a la meva protecció, ni la meva personal, eh?, jo estic al servei en aquests moments del conseller en cap i del president de la Generalitat, servei al país també en la meva funció i responsabilitat com a polític, i li puc assegurar que a mi no em preocupa gens ni mica la meva personal, diguem-ne, situació. Jo el que li vull dir és que el mutualisme català no es mereix en aquests moments que nosaltres li estiguem fent i donant-li la imatge que avui li estem donant davant d'una crisi d'unes entitats, en què jo entenc que el Govern ha fet una acció supervisora i de control adequada, correcta i ajustada a la llei.

Voldria dir-li també en el Partit Popular que en les preguntes que m'ha fet, doncs, s'ha destacat la prudència de l'actuació de la Generalitat i, doncs, l'actuació de supervisió que vostè, doncs, m'ha requerit en algunes preguntes dient-me, doncs, si estaven assegurats els drets dels propis. Bé, doncs, li vull dir que en aquests moments, doncs, nosaltres avui podem afirmar amb tota rotunditat que els actius hi són –els actius hi són–, corresponents a 170 milions d'euros de provisions tècniques, els actius hi són. He repetit quina és l'estructura que en aquests moments té, doncs, tot aquest actiu d'aquestes, diguem-ne, tres mutualitats. La majoria d'aquests actius ja es troben en aquests moments en renda fixa, que és la part del 34% que ja hi havia en el començament de la intervenció, més, doncs, la part d'un 20%, 21%, que ha vingut ja d'Excel Life cap aquí. Per tant, estem parlant del fet que quasi el 60% dels actius ja estan en aquests moments en renda fixa, sense cap mena de risc. Hi ha un 28% d'actius que estan en aquests moments, doncs, en actius immobles, i hem encarregat externament una auditoria i una peritació de tots aquests actius immobles per saber amb tota seguretat la qualitat d'aquests actius, perquè aquests actius no poguessin posar en risc aquestes obligacions futures, i tot apunta –no tinc encara aquesta peritació–, però tot apunta que en els últims tres anys el mercat immobiliari a Catalunya ha tingut un gran creixement, i previsiblement aquí hi poden haver alguns actius menys bons i uns altres de més qualitat, però hi hauran plusvàlues suficients com per contrastar aquests valors que s'han de garantir per a les provisions tècniques, però fins que no tingui la peritació no ho podré dir amb tota contundència, i la resta, el 4%, està afectat per la suspensió de pagaments del banc.

Això vull dir..., i també contestar algunes preguntes. Hi han noranta-una persones en aquests moments que estan afectades per aquest 4%, que vol dir que han comprat lliurement un producte individual –individual–, que quan han comprat han firmat un contracte, que quan han firmat el contracte per requeriments de la Generalitat el contracte ha hagut de posar en quin actiu invertirien aquest producte *unit linked* i que l'actiu

que deia el contracte era o bé dipòsits a l'Eurobank o bé accions de l'Eurobank. Llavors, aquestes noranta-una persones en presentar el banc suspensió de pagaments..., han quedat, diguem-ne, retinguts, aquests actius. Els actius hi són –hi són–, els dipòsits hi són, i el Banc d'Espanya ens diu que els dipòsits hi són, i, per tant, d'acord amb el procediment de la suspensió, se'ls retornaran a ells els diners, i això se'ls ha dit. Mentre els diners no es retornen s'han de pagar els interessos que el contracte diu, eh?, és a dir que no són actius que queden afectats, els interessos s'han d'anar retribuïnt. Les accions. Bé, les accions quan acabi, eh?, la suspensió de pagaments..., ja sabeu que en una suspensió de pagaments l'últim a cobrar és l'accionista, eh? Doncs les accions, doncs..., són els únics que poden estar, diguem-ne, afectats d'alguna manera. Jo l'únic que els he de dir és, en aquesta gent, en aquestes quaranta o quaranta-una persones, que la Generalitat adoptarà totes les decisions possibles per intentar, eh?, resoldre aquest problema, per intentar, fins i tot, si és possible, substituir aquest actiu, si és possible substituir-lo, i intentarem per tots els mitjans que aquestes persones no tinguin en un futur, diguem-ne, massa llunyania, doncs, el risc de no percebre aquestes inversions.

Per tant, com que hem intervingut les mutualitats, intentarem veure quines solucions podem adoptar dintre de les mutualitats perquè aquestes persones, noranta-una, ho repeteixo, de les quals la meitat sí que tenen assegurat..., perquè el Banc d'Espanya ens ho ha dit, a les restants sí que puguem donar-los una solució alternativa, probablement autoritzant substitució d'actius, eh?, sempre que també el jutge ens hi autoritzi, però intentarem per tots els mitjans ajudar-los a resoldre el seu problema i que l'angoixa no els inquieti més.

També he de dir que per la resta de persones nosaltres hem tingut només vuitanta-vuit denúncies en la Direcció General d'Assegurances, i amb això ja passo a part de la intervenció que ha fet el senyor Joaquim Nadal. Vuitanta-vuit, diguem-ne, persones. Per tant, també hem de situar la conflictitat de tot això, vuitanta-vuit. Una altra cosa és els dipositaris d'un banc. Aquí, doncs, no ens correspon a la Generalitat i no puc assumir la responsabilitat de la gestió dels dipositaris d'un banc, que no és la Generalitat, la competent en aquesta matèria. Pel que fa a les mútues, només vuitanta-vuit persones han presentat unes denúncies a la Direcció General d'Assegurances. Aquestes vuitanta-vuit han estat resoltes totes i a les vuitanta-vuit se'ls han retornat els diners, perquè nosaltres hem manat per la intervenció a les mútues que se'ls retornin els diners, a les vuitanta-vuit persones, i no hi ha –no hi ha– més conflictitat. I tots els ciutadans que han demanat rescat del producte individual a Norton i a Caixa Mutual, totes s'estan pagant i totes s'acabaran de pagar, i no hi ha cap problema perquè es puguin pagar les que es demanin. Hi han els actius i la tresoreria necessària per fer-ho, i això, doncs, han d'entendre que quan ho dic és perquè, diguem-ne, ho hem comprovat i perquè tenim aquesta capacitat de poder-ho dir. L'entitat està sotmesa a control, eh?, a control de la Generalitat. No es pot vendre un actiu sense l'autorització de la Generalitat; no es pot moure, diguem-ne, un actiu sense que nosaltres, diguem-ne, hi donem el vistiplau. Per tant, tenim aquestes

ta possibilitat d'assegurar en els ciutadans que vulguin fer aquesta... Ara, també els vull dir una cosa curiosa –curiosa– en tota aquesta circumstància, és curiosa, i és que el mercat dels *unit linked* en l'any 2001 i 2002, doncs, no ha anat massa bé, perquè el mercat borsari, com saben vostès, doncs, no ha anat massa bé, i normalment els productes *unit linked* anaven vinculats a participacions en fons d'inversió que cotitzaven als mercats oficials, i en l'any 2001 i l'any 2002 els *unit linked*, de mitjana, han tingut una caiguda de rendibilitat d'un 20% –d'un 20%–, eh? Doncs aquests *unit linked*, eh?, i més..., he dit «mitjana»..., i aquests *unit linked* que s'estan rescatant en aquests moments, que eren contractes col·locats en la inversió en actius en productes d'Excel Life, s'estan retribuïnt al 5%, i els ciutadans que han rescatat han cobrat el 5% de la seva rendibilitat; la mitjana de la rendibilitat dels *unit linked* avui rescatats està sobre el 3, 3,5% –3,5%! Per tant, a veure, d'això estem parlant, és a dir, estem parlant d'uns productes que quan s'han cancel·lat legalment, perquè hi tenen dret, la rendibilitat ha sigut d'un 3, un 3,5%, de mitjana. No hi ha en aquests moments conflictivitat en aquest front, i, per altra banda, el que sí que puc reiterar és que no hem tingut cap denúncia de cap empresa del camp dels productes de col·lectius, cap –cap–, és que no n'hem tingut cap, no hi ha hagut cap ciutadà dels 5.700 treballadors que cobren prestacions que ens hagin posat cap denúncia, cap. Llavors, és clar, on està la conflictivitat en el camp de les mútues? «Als diaris», poder diu un diputat, no ho sé. És a dir, on està? On està? En el banc sí. És un banc que, ho repeteixo, feia pèrdues, el 2001 en va fer 4 milions d'euros, el 2002 en va fer 8,5 milions d'euros, no tenia recursos propis per aguantar més l'activitat i el banc tenia una conflictivitat important. El banc està intervingut i el banc està en un procés judicial de suspensió de pagaments, però les mutualitats estan en aquesta situació. És que jo he de posar-hi més, diguem-ne, més càrrega, eh?, o he de posar més pressió en unes circumstàncies que darrere hi van les prestacions de 5.700 treballadors? Compte!, l'acció supervisora s'ha de fer en tot moment, doncs, per assegurar que les entitats puguin continuar, diguem-ne, retribuïnt les seves prestacions, i aquest és el sentit que ha de fer l'acció supervisora, no fer accions punitives i repressives, sinó accions positives per assegurar les solvències de les entitats, això és la funció que ha de fer l'òrgan supervisor, i la intervenció és l'últim i el darrer acte administratiu en una entitat d'assegurances, l'últim, i ja l'hem fet –ja l'hem fet. Per quina raó l'hem fet? Perquè ha arribat un moment que hem contrastat que la Generalitat li deia: «Vostè retiri's del banc, tregui'n els dipòsits, cancel·li operacions, diguem-ne, d'aval a dintre el perímetre del grup», i els administradors han resultat que han fet una actuació inversa, contrària a la que la Generalitat els exigeix; pèrdua de confiança en aquests administradors i s'intervé i es controla l'entitat. I, després, perquè el banc està en suspensió de pagaments, i per protegir els mutualistes i per protegir els clients d'aquestes mutualitats.

Acabo, senyor president. No accepto que hi hagi hagut retard; no accepto que hi hagi hagut, doncs, connivència, no ho accepto; no accepto que hi hagi pogut haver-hi velades, diguem-ne, actuacions del Departament d'Economia que hagin, doncs, sigut, doncs, actituds que ha-

gin pogut, doncs, generar suposades situacions, doncs, diguem-ne, d'irregularitat en la nostra actuació; no hi ha hagut un any i mig de retard, com se'm diu, entre el moment en què Ernst & Young ens dona l'informe i apliquem les normes de mesures de control especial; l'informe quan el rebem el novembre..., se n'aixeca l'acta i a finals de setembre es rep l'informe, i l'informe ens ve a portar la seguretat que tot allò que la Inspecció ha trobat..., ens ve a ratificar les conclusions que la Inspecció té, i amb la seguretat de les conclusions de la Inspecció i amb la seguretat d'un informe contrastat, llavors, es pren la decisió d'aixecar una acta –d'aixecar una acta–, no una acta prèvia –no una acta prèvia–, s'aixeca una acta, un acta resolutòria, en què se'ls diu «normes», diguem-ne, «de control especial». I normes de control especial, senyor Nadal –ja sé que vostè potser no és un entès o un expert en l'àmbit d'assegurances–, però normes de control especial..., tot el sector assegurador –tot el sector assegurador– entén, i sap, i valora, la gravetat i la duresa de les normes de control especial. Quan una entitat d'assegurances està en normes de control especial l'acció és dura –és dura. I això es fa el novembre. Ara, a partir d'aquell moment s'obre el procediment administratiu, que tenim obligació de respectar-lo... No, no, sis mesos... (*Veus de fons.*) No, no, sis mesos –sis mesos–, és a dir, són, diguem-ne, els preceptius que diu la llei estrictament, i no acaben els sis mesos –no acaben els sis mesos– i ja se'ls han aplicat definitivament les normes i les mesures especials, i aquestes normes i aquestes mesures, que se'ls comunica per resolució..., se'n van després als tribunals. I acte seguit continuem, i al cap de quatre mesos els apliquem el Pla de rehabilitació, i es torna a recórrer contra aquests decisions. Per tant, la Generalitat no ha estat passivament davant de tot això, sinó que ha actuat ràpidament, i gràcies a això hem passat d'un risc concentrat en un 36% a un 4 quan apareix, diguem-ne, la crisi de l'Eurobank. Per tant, escolteu, és a dir...

Senyor president, no vull allargar més la sessió, no és la meva voluntat ni la meva intenció, els agraeixo a tots vostès, doncs, l'interès i la paciència per escoltar-me i per recollir les explicacions del Govern en tot aquest procés, i reitero, senyores i senyors diputats..., els prego que entre tots sapiguem a partir d'aquest moment vetllar molt, diguem-ne, per la bona, doncs, imatge i per la bona, doncs, difusió que ha de tenir la defensa d'un sector important a Catalunya com el sector de les mutualitats de previsió social.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Senyors diputats, torn de replica, cinc minuts. L'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor conseller, gràcies..., fos igual de contundent a no acceptar que durant dos anys d'advertida la Generalitat el frau continués, i la rapidesa ve a partir de la crisi pública.

Senyor conseller, aquí té un contracte d'adhesió a Norton Life, i la persona que firma diu que desitja formar part

de la mutualitat Norton Life. En coneix els estatuts, ve de l'assemblea general de la mútua Norton Life. Aquí hi ha el frau de llei que s'ha fet en aquest cas, que s'ha jugat amb mútua, amb pòlisses d'assegurances i amb retorns a un banc, i això no és res més que descripció d'unes conductes que s'han fet i que s'ha fet durant anys.

Aquí ve aleshores el que cal discutir legalment, què hauríem d'aplicar. Evidentment que la Ley de Ordenación y Supervisión de los Seguros Privados ens diu que hi ha necessitat del «caràcter reservado» de la documentació. També li podria dir que «se exceptúa esta obligación» les comissions parlamentàries d'investigació, per exemple. Ho diu..., li estic llegint el text, eh? (*Veus de fons.*) El senyor director general diu que sí i vostè diu que no, però vaja... Si vol, parlen i així s'aclareixen entre vostès, però aquí diu, i li ho torno a llegir, que «se exceptúa», eh?

Aleshores, independentment d'aquesta qüestió i que el Parlament, a més, té mecanismes, com practiquem amb qüestions de fons reservats, etcètera, per entrar en les matèries –i a mi em sorprèn, torno a dir, que vostè, quan hi han interessos ciutadans, es refugii més en la lletra de dubtosa aplicació que no pas en l'activitat parlamentària plena–, li he de dir que nosaltres continuem pensant que és ben curiós que, com a diputats, ens haguéssim d'assabentar de determinades accions d'aquest tema pels mitjans de comunicació. Clar que són els tan criticats i tan vilipendiats mitjans de comunicació, com vostè ha fet en la seva primera intervenció.

Vostè diu: «Poden reformar la Llei.» La iniciativa legislativa de la Llei la tenen vostès. La mateixa Llei de Ordenación y Supervisión els diu, ja que vol ser tan legalista, que tenen l'obligació d'actuar «en situaciones de derecho deducidas de comprobaciones efectuadas por la Administración que ponen en peligro su solvencia», i dóna un llarguissim *iter* de qüestions. És la mateixa Llei, eh? Val tant aquest article que no val tant aquest? Aquest és el que va en protecció dels ciutadans; aquest va de debò en protecció dels ciutadans.

Però és que, a més, torno a dir-li que és de debat quasi de seminari si estem parlant de mútues o d'asseguradores. Però al ciutadà li han venut la mútua i la mútua, a més, que després, sense ell saber-ho, en molts casos ha anat a parar de nou al banc. I si és mutualisme –i si és mutualisme–, hi ha assemblea general, i si és mutualisme, hi ha dret del mutualista: a total informació sobre activitat de la mútua. I això ho regula la Llei. O sigui, hi ha una sèrie de característiques i garanties per al mutualisme, senyor conseller.

A mi el que em sorprèn molt és que es vagi a refugiar a les petites esclotxes de l'assegurança per no anar a defensar els drets del gruix de la població, siguin noranta-un o siguin dos mil, m'és ben igual. Hi ha hagut frau, han estat enganysats, i és vostè que ha de vetllar perquè no se'ls hagi enganysat.

En aquest sentit nosaltres considerem que és on hi ha hagut el retard i hi ha hagut l'ocultació. Vostè em diu: «No em deu haver dit mentider?» Jo li he dit que vostè no ens ha donat la informació que li hem demanat, primer punt, la informació que li hem demanat no l'ha

donat, i ara no tenim temps parlamentari, mínimament, perquè la hi demani fins i tot per escrit amb l'aval del president del Parlament, però la hi hem demanat en les diverses reunions. Si no, per què ens convocava a les reunions, senyor conseller? Per explicar-nos la seva pel·lícula i punt? Sense poder-la contrastar amb el que són, vostè mateix ho diu, els suports documentals d'aquesta història? La hi hem demanat, no ens l'ha donada. Ens ha ocultat que hi havia altra informació, o no?, i ho ha fet, evidentment, ja ens ho acaba d'argumentar, amb l'excusa que intento rebatre sobre el motiu de la legislació actual, torno a dir, de dubtosa aplicació.

Nosaltres, en el cas de L'Aliança, no coneixem cap document oficial de la Generalitat que basi la intervenció en actuació de doble facturació.

(*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Ribó i Massó

Acabo, president. Per tant, no faci tants escarafalls per L'Aliança. No coneixem cap..., podem ser ignorants, i m'agradaria que me'l facilités si el tenen, cap document oficial de la Generalitat que basi la intervenció a L'Aliança sobre la doble facturació. Hi han altres motius, i no tinc temps d'explicar-los i vostè sap perfectament quins són.

Miri, el senyor Casas ens diu que som sords perquè estem en època electoral. És un argument que es pot utilitzar sempre en dos sentits, eh?, perquè el sord pot ser el que no escolta a un o el que no escolta l'altre, però és un argument més aviat... Tant de bo, malgrat estar en època electoral, estiguéssim en el final de la història, tant de bo! I aquí som..., i ja s'ha dit per part d'un altre portaveu, li hem de fer confiança, que hi som de debò. Però aquí estem per analitzar l'actuació d'un govern, senzillament, i aquí ha estat absolutament incorrecta.

Gràcies, president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Nosaltres no insistirem excessivament en el tema de la visió de l'acta o no. I no hi entrarem des del punt de vista legal per més que caldria preguntar-se si quan una acta d'una inspecció s'incorpora a un expedient administratiu estem parlant o no d'un document públic. Però aquest seria segurament un altre tema.

El problema és que una part important de l'argumentació de vostè, en el sentit de dir «abans que coneguésim el resultat d'una auditoria en una data determinada la tardor del 2001», resulta que el Departament ja

en una acta d'inspecció ja havia arribat a unes conclusions, diguem-ne, que ens alertaven sobre una situació irregular.

El que passa és que, és clar, jo, per què m'ho he de creure? És a dir, no és que vostè no em mereixi confiança, que me la mereix tota, però com ho pot vostè acreditar, sobretot quan fa d'això la pedra de toc sobre la qual d'alguna manera ve a explicar que no és que vostès hagin actuat amb retard, que no és que vostès actuïn un cop coneixen el resultat de l'auditoria d'Ernst & Young l'octubre de 2001, sinó que ja abans vostès tenen una acta? És clar, demana que creguem en una cosa que no veiem, i que a més a més ens diuen que no ens poden ensenyar. Jo crec que potser segurament és demanar massa.

Clar que si al llarg d'aquests anys el nostre Govern hagués desenvolupat l'article 10 de l'Estatut d'autonomia, que li permet ordenar el crèdit, la banca i les assegurances, potser ara estariem parlant del marge de maniobra que dona al nostre Govern una llei d'assegurances i no pas discutint precisament sobre el secret de confessió.

M'ha sorprès una mica, així també en confiança i, com diria el filòsof clàssic, «de bon rotllo», home!, que quan l'il·lustre diputat senyor Ribó apelli a l'excepció que comporta les comissions d'investigació en un marc parlamentari vostè a l'instant surti dient: «Sí, però això a les Corts espanyoles...» No sé si és ben bé... –ja s'explicarà si ho creu oportú–, no sé si és el recurs més aconsellable o que un espera sentir per part d'un membre destacat i acreditat d'un govern que, si més no, va de nacionalista català, podríem dir, perquè d'alguna manera rebaixa la mateixa funció, el mateix paper, d'aquest Parlament.

Crec que hi ha una pregunta que queda encara enlaire, i és que, hagin fet el que hagin fet vostès a partir del 2001, entre el 1999 i el 2001 hi ha preguntes que jo crec que no han quedat respostes.

Tant de bo que això no afecti, com no volem que afecti, ni tot el moviment mutualista català, ni el mateix paper del Parlament, ni el mateix paper del Govern, i sobretot que no es tornin a produir més aquesta mena d'espais foscos, d'àmbits on sembla que hi ha una mica d'ombres i dilucions entre possibles relacions entre el que sigui l'Administració pública i determinats sectors de l'empresa privada de vegades amb noms relativament coneguts. Això hauria de formar part del passat. I particularment, jo particularment i el meu Grup tenim molt més interès a posar les bases d'una Catalunya diferent que no pas passar comptes a la Catalunya del passat. Ens agradaria que determinats comptes no s'haguessin hagut de passar perquè mai no s'haguessin produït motius perquè algú plantegés afirmacions o actuacions com les que avui estem debatent.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. I molt breument. Senyor conseller, nosaltres ens sentim respostos, pràcticament, només a una de les diferents preguntes que li hem fet. Crec que queda una confusió o queda una qüestió confusa: en cap moment vostè ha parlat amb claredat del Pla de rehabilitació.

I, sincerament per la nostra part, doncs, lamento dir-li o fer esment del que li demanava al final de la meua intervenció: que resolguessin amb decisió i rigor i determinació aquesta crisi. Però és evident que si li ho demanava amb aquest rigor que semblava que vostè en un principi, doncs, hi volia estar, vostè a la vegada també ens deixa confosos tenint en compte que no deixa resposta a les preguntes que crec que el nostre Grup Parlamentari li hem fet.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Ferreras

En les tres reunions que vostè, senyor conseller, va tenir amb representants dels grups parlamentaris, tenia cap necessitat, emparant-se en el secret a què l'obliga la Llei, de ni tan solament esmentar l'informe d'Ernst & Young, que després es va saber per la premsa que existia? Podia haver esmentat que existia aquest informe i que d'algunes de les conclusions que se'n desprenien hi havia motiu suficient com per cridar aquells representants parlamentaris i explicar-los unes quantes coses? O és que allò que és secret esdevé públic i deixa de ser secret quan esdevé publicat? Publicat no precisament per qui té la titularitat de la informació, la titularitat en el sentit que és qui l'ha encarregada, sinó perquè apareix als mitjans de comunicació que allò existeix i que deixa de ser virtual en l'àmbit parlamentari i del control parlamentari i passa a ser un fet contrastat, no pas contrastat per vostè, sinó contrastat per la realitat de la informació que es publica.

És clar, al voltant de tota aquesta qüestió del secret a què l'obliga la Llei, que és naturalment una mesura prudent per evitar determinats alarmismes i, tant en el cas de les intervencions dels bancs, quan es tracta del Banc d'Espanya, com en el cas de la intervenció de les mútues, quan es tracta del Govern de la Generalitat, per evitar allò que podríem dir-ne la fuga, i l'alarma social, i tot allò que comporta.

Però més enllà de tot això –i també ja li ho ha insinuat el senyor Carod–, quan un informe passa a formar part d'un expedient i aquest expedient passa a formar part d'un procediment judicial que ha traspassat l'àmbit estricto de l'Administració i ha estat resolt en la fase del recurs d'apel·lació i entra en la fase del contenciós, allò que és públic, si no està sota secret, que no ho està, per als advocats de les parts, no ho és per als diputats i diputades d'aquesta cambra? Home!

És a dir, probablement hi ha un excés de rigor en el concepte del secret de la informació de què es disposa, fins i tot més enllà d'allò que administrativament seria exigible, perquè, a partir d'un determinat moment, quan una cosa s'incorpora en un expedient, simplement amb l'ús del dret parlamentari a la informació vostè probablement hauria hagut de donar aquesta auditoria, si s'hagués conegut que existia.

Bé, en qualsevol cas, per nosaltres allò que és important és que, a part de tot el que hem dit fins ara, tenim la constància que vostès han fet poc, o quasi res, o potser res, per, en el terreny de les mútues, treballar amb la Federació de Mútues de Catalunya per impulsar la figura del refugi mutual que preveia la Llei del 91, i la Llei del 2003, que la Federació de Mútues ha començat a posar modestament i discretament en marxa, però que en canvi vostès mateixos confessen que no hi han ajudat gaire perquè fins ara no han tingut l'oportunitat de dedicar-s'hi, o almenys això és el que jo he llegit i he vist referit en alguna informació que ha arribat.

De manera que, pensant en termes de futur, i tenint en compte que ens sembla que no han vigilat prou, que no han actuat prou a temps i que no han tingut la transparència deguda –deguda, parlamentàriament parlant–, home!, de cara al futur i d'acord amb allò que ha estat debatut en aquesta sessió de la Diputació Permanent, seria de desitjar que en aquest futur que es dibuixa tot això formés part del passat que deia el senyor Carod i poguéssim passar i començar amb un full en blanc sense cap d'aquests episodis, alguns dels quals han resultat potser fins i tot excessivament pintorescos.

Jo, de veritat, em reitero en la meua intervenció anterior, com vostè ho ha fet en la seva, i, per tant, en el lliure contrast d'opinions vostè es queda amb la seva opinió, nosaltres amb la nostra i amb el criteri que avui per avui allò que ja està en debat ara serà dilucidat d'una altra manera puix que vostès no volen assumir ni la més petita responsabilitat.

#### El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió l'illustre diputat senyor Jordi Casas.

#### El Sr. Casas i Bedós

Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres volem agrair una vegada més al conseller d'Economia i Finances la informació que ha donat, sobretot en la segona intervenció, a la primera ja ens hi hem referit, perquè ha quedat molt clar tot aquest procés. Jo crec que ha situat el tema exactament en la dimensió que té, i ha quedat demostrat, i ningú ha pogut dir el contrari, que, de l'actuació des del 2001, de l'actuació fiscalitzadora del Govern de la Generalitat, s'ha passat d'un risc que era alt, d'un trenta i tants per cent, a un risc del 4 per cent, que els que han demanat el rescat estan cobrant i que, per tant, l'impacte que podria haver tingut en persones individuals la crisi financera provocada en aquestes mútues per l'Eurobank, no per elles mateixes, ha tingut un impacte francament petit, en quantitat i en qualitat.

Jo crec que això és la conclusió objectiva i final sobre la qual ningú ha pogut rebatre els arguments del senyor conseller. Una altra cosa són les rèpliques que fa el senyor Nadal, que se'n va *por los cerros de Úbeda*. Bé, vagi fent excursions, però la realitat és la que és i li asseguro que les persones afectades celebren i estan contentes del que ha fet la Generalitat, perquè saben que gràcies a l'actuació responsable del Govern han pogut rescatar una inversió segurament mal feta, i això és el que compta al final i veurà com comptarà també al final, el dia 16, quan dipositem el vot.

#### El president

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de dues del migdia i deu minuts.